Присъда по н.о.х.д. № 34/2019 г. на РС Оряхово

чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1 НК
чл. 159б, ал. 1 НК
чл. 20, ал. 2 НК

Съгласието на пострадалата да извършва развратни действия за подсъдимия не изключва наказателната му отговорност и съставомерността на деянието.

Деецът укрил пострадалата, като я подслонил в квартирата, в която съжителствал с други лица, без да ѝ осигури възможност да комуникира с близките си, целейки да осъществи постоянен контрол над поведението ѝ и да предотврати възможността тя да ги уведоми за своето местонахождение.

За съставомерността на деянието е необходимо деецът да е въздействал върху волята на жертвата по такъв начин, че тя да вземе решение да го следва за постигане на някоя от съставомерните цели. Достатъчно е да се установи, че тя е влязла пряко или косвено в комуникация с дееца, че тази комуникация е желана от него със съставомерната цел и върху волята ѝ е оказано психическо въздействие, довело до това тя да вземе решение да бъде използвана за развратни действия.

Проституцията представлява извършване на развратни действия с другиго срещу получаване на облага. Тя няма еднократен характер, а е дейност на системно извършване или най-малкото е повтарящо се действие за продължителен или определен период от време.

При склоняването към проституция се извършват действия по мотивиране на дадено лице към проституция, изразяващи се в психическо въздействие върху пострадалото лице, с цел то да бъде убедено да приеме определено поведение – да проституира. Когато едно лице склонява друго към проституция с формирани в съзнанието си представи за получаване на облага от развратните действия, то действа с користна цел. Тя се извлича също и от облагата, която подсъдимите реално са получавали от извършваните от пострадалите развратни действия. Тъй като реалното обогатяване не е изискване за съставомерността на деянието по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1 от НК, съдът го отчете като отегчаващо обстоятелство при определяне на наказанието.

Прекият умисъл на подсъдимите се извлича не само от обстоятелството, че са въздействали върху психиката на пострадалите, за да ги мотивират да проституират, а и от обстоятелството, че са създали предпоставки за тяхното проституиране – предоставили са квартира, транспортирали са пострадалите до местата, на които да предлагат сексуални услуги срещу заплащане, охранявали са ги, докато осъществяват тази дейност.

За осъществяване на престъплението по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1 от НК не се изисква упражняване на принуда. Без значение са използваните за склоняването начини, които могат да бъдат убеждаване, обещаване на облаги, заплахи и т.н. Без значение е обстоятелството, че пострадалите и преди това са извършвали развратни действия, които в случая подсъдимите са ги склонявали да продължат.

В случая по отношение на свидетелките е оказвано сексуално, психично и физическо насилие, свързано с обиди, унижения, тормоз и отричане на емоционалните им потребности, което емоционалният насилник е използвал, за да ги накаже при опитите им да му се противопоставят и само по себе си е оказало негативно влияние върху психическото, физическо и моралното им функциониране. Подсъдимите са се опитвали да всеят у проституиращите за тях момичета страх относно последиците при противопоставяне и неизпълнение на указанията им и изключителна зависимост, при която била ограничена свободата на момичетата лично и независимо да вземат решения за начина, по който да живеят. Опитите за противопоставяне веднага били посрещани с физическо насилие пред очите на останалите с превантивна цел. Пострадалите не разполагали със собствени средства и възможност да се придвижват и общуват свободно. Подсъдимите до такава степен са се разпореждали с живота им, че единият от тях дори продал свидетелката Н. като ненужна вещ, като стока. Целта на подсъдимите била да обезпечат определено поведение на пострадалите за реализиране на печалби.

Когато съучастниците поотделно или заедно набират, транспортират, укриват или приемат едно и също лице или група от хора при общ пряк умисъл и със съзнание за специфичната цел за съответната им експлоатация, всички те ще отговарят във връзка с чл. 20, ал. 2 от НК. Прекият умисъл се извлича от съвместните действия на двамата подсъдими, които представляват обективен израз на оформените в съзнанието им представи за общественоопасния характер на общата им дейност и нейните последици и за еднопосочното им желание тези последици да се проявят в действителността.

Непосочването на конкретна дата на инкриминираното деяние в обвинителния акт не представлява съществено процесуално нарушение, ако е посочен период, в който то е извършено.

Обвинението срещу А. М. е за извършване на следните престъпления:

1. За това, че в Кипър за времето от месец октомври 2012 г. до месец декември 2012 г. с користна цел е склонявал друго лице – Г. Х., към проституция – престъпление по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1 от НК;

2. За това, че в Кипър за времето от началото на месец февруари 2013 г. до 25.02.2013 г. с користна цел е склонявал друго лице – Г. В., към проституция – престъпление по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1 от НК;

3. За това, че в Хамбург, Германия на неустановена дата в началото на месец октомври 2013г. в съучастие като съизвършител с К. М. е приел и укрил в неустановена квартира отделно лице – Г. Х., с цел да бъде използвано за развратни действия независимо от съгласието му – престъпление по чл. 159б, ал. 1, вр. чл. 159а, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК.

Обвинението срещу К. М. е за извършване на следните престъпления:

1. За това, че в Кипър в периода от месец декември 2012 г. до 25.02.2013 г. с користна цел е склонявал друго лице – Г. Х., към проституция – престъпление по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1 от НК.

2. За това, че на 30.09.2013 г. в обл. Враца в съучастие като съизвършител с А. М. е набрал, а на 13.10.2013г. – транспортирал и превел през границата на страната отделно лице – Г. Х., с цел да бъде използвано за развратни действия в Германия независимо от съгласието му – престъпление по чл. 159б, ал. 1, вр. чл. 159а, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК.

В съдебно заседание представителят на РП - Оряхово поддържа внесеното обвинение.

Защитникът на подсъдимия А. М. сочи, че не са налице годни, безспорни и достатъчни доказателства за вината му по повдигнатите обвинения. Твърди, че свидетелските показания са противоречиви. Пледира за оправдателна присъда. Алтернативно, ако съдът счете, че са налице доказателства за осъдителна присъда, се прави искане същата да е в границите на минимума, като се има предвид, че подсъдимият А. М. е безработен, сам отглежда петте си деца и полага грижи за възпитанието им, и като се вземе предвид необосновано дългият срок на воденото разследване – повече от осем години.

Подсъдимият А. М. заявява, че е невинен и че всичко това, което се е случило, е една грешка, която е допуснал да се случи.

Защитникът на подсъдимия К. М. счита, че обвинението не е доказано и че не са осъществени признаците на състава на престъплението по чл. 159а от НК. Поради това същият следва да бъде оправдан. Моли съда да вземе предвид обстоятелството, че

престъпленията, за които е повдигнато обвинение, са твърде отдалечени във времето – през 2012 г. и 2013 г, и че това следва да бъде отчетено при определяне на наказанието като изключително смекчаващо обстоятелство по чл. 55 НК. В тази връзка се прави искане това обстоятелство да бъде отчетено като изключително такова и да се приложи разпоредбата на чл. 55 от НК. Според защитника следва да се вземе предвид, че става въпрос за престъпна дейност само по отношение на едно лице, а не за организирана широка мрежа за проституция.

Подсъдимият К. М. заявява, че не се чувства виновен и мисли, че не е извършил деянията, за които е обвинен.

В последната си дума подсъдимият А. М. иска да не се дава доверие на показанията на пострадалите жени, които според него са пострадали в кавички, тъй като тези жени са работили като проститутки, работят и ще продължават да работят, докато те си искат, а някой друг страда. Иска от съда да бъде признат за невиновен по всички обвинения.

В последната си дума подсъдимият К. М. също моли да бъде оправдан. Счита, че се спира всякакъв растеж както на тях, така и на децата им, още повече като е чул предложените присъди.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Подсъдимият А. М. е многократно осъждан за престъпления от общ характер:

– С Присъда по н. о. х. д. № 44/2010 г. по описа на РС - Оряхово, влязла в законна сила на 25.02.2010 г. – за престъпление по чл. 194, ал. 1 от НК, извършено в периода от 01.01.2009 г. до 04.01.2009 г. На основание чл. 54, ал.1 от НК е осъден на лишаване от свобода за срок от 6 месеца. На основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на наложеното наказание е отложено за срок от три години;

– С Присъда по н. о. х. д. № 418/2015 г. по описа на РС - Оряхово, влязла в законна сила на 12.04.2016 г. – за престъпление по чл. 234в, ал. 1 от НК, извършено в периода от началото на месец януари 2015 г. до 24.01.2015 г. На основание чл. 54, ал. 1 от НК са му наложени наказанията лишаване от свобода

за срок от 3 месеца и глоба в размер на 100 лв. На основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на наложеното наказание е отложено за срок от три години;

– С Присъда по н. о. х. д. № 178/2017 г. по описа на РС - Оряхово, влязла в законна сила на 17.02.2020 г. – за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4, пр. 2 и т. 7 вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 28, ал. 1 от НК, извършено в периода от 01.07.2011 г. до 28.07.2011 г. На основание чл. 54 от НК е осъден на лишаване от свобода за срок от 1 година а на основание чл. 68, ал. 1 от НК е приведено в изпълнение наложеното му наказание по н. о. х. д. №44/2010 г. по описа на РС – Оряхово в размер на 6 месеца лишаване от свобода;

– С Присъда по н. о. х. д. №21/2020 г. по описа на РС - Оряхово, влязла в законна сила на 12.06.2020 г. – за престъпление по чл. 191, ал. 1 от НК, извършено за времето от 08.01.2019 г. до 20.05.2019 г. На основание чл. 54, ал. 1 от НК е осъден на лишаване от свобода за срок от 3 месеца и обществено порицание, което да се изпълни чрез обявяването му чрез местния радиовъзел по постоянния адрес на осъдения.

Подсъдимият К. М. е осъждан за престъпления от общ характер:

– С Присъда по н. о. х. д. № 175/2010 г. по описа на РС - Оряхово, влязла в сила на 13.05.2010 г. – за престъпление по чл. 129, ал. 2, алт. 3, пр. 1, вр. ал. 1 от НК, извършено на 16.01.2009 г. На основание чл. 55, ал. 1, т. 2, б. “б„ от НК е осъден на пробация с мерки по чл. 42а, ал. 2, т. 1 и т. 2 от НК за срок от шест месеца;

– С Присъда по н. о. х. д. №17/2010 г. по описа на РС - Оряхово, влязла в сила на 11.10.2010 г. – престъпление по чл. 133, вр. чл. 129, ал. 1 от НК, извършено на 19.07.2009 г. На основание чл. 78а от НК е освободен от наказателна отговорност и му е наложена глоба в размер на 1000 лева;

– С Присъда по н. о. х. д. №1136/2012 г. по описа на РС - Плевен, влязла в сила на 04.05.2012 г. – за престъпление по чл. 198, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, извършено в периода от 18.01.2012 г. до 25.01.2012 г. На основание чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК е осъден на лишаване от свобода за срок от 1 година и 2 месеца На основание чл. 66, ал.1 от НК изпълнението на наложеното наказание е отложено за срок от три години.

Подсъдимите са братя. Майка им – св. А. М., през периода 2012 г. – 2013 г. работила в Република Кипър, гр. Лимасол. С нея живеели подсъдимият А. М., жената, с която съжителствал на семейни начала – Г. Е., и децата му, както и другият му брат – А. М., и жената, с която съжителствал на семейни начала – св. Е. С. На неустановена дата през 2012 г. в Кипър пристигнал и подсъдимият К. М. заедно с жената, с която съжителствал – св. В. К., и детето си. Той и семейството му се настанили при останалите.

В същото това време в гр. Лимасол пребивавала св. К. М., която проституирала в парковете на града. Тъй като свидетелката не била доволна от начина, по който живеела, решила да си потърси нова работа.н На неустановена дата през лятото на 2012 г. св. Михайлова седнала в едно заведение в парк в гр. Лимасол.По същото това време в заведението се намирал подсъдимият А. М. Двамата се заговорили. Свидетелката обяснила положението, в което се намирала, както и обстоятелството, че няма къде да нощува. Тогава подсъдимият решил да се възползва от създалата се ситуация и да създаде условия, при които да успее да въздейства върху психиката на пострадалата и да я склони да предоставя сексуални услуги срещу заплащане, давайки му половината от спечеленото. За целта ѝ предложил да отиде да живее в дома му – апартаментът в гр. Лимасол, където живеел със съпругата и децата си и където свидетелката останала около 20 дни, през които подсъдимият осигурявал издръжката ѝ. Там тя се запознала и с подсъдимия К. М. За да улесни реализирането на целите си, подсъдимият влязъл в интимни отношения със св. К. М., убеждавайки я, че са влюбени и че ще поемат по свой път. Свидетелката започнала да се чувства неудобно с течение на времето, тъй като подсъдимият не работел, а освен за нея се грижел и за децата си. Постепенно, под въздействие на чувствата си и убеждението, че живее с подсъдимия на семейни начала, започнала отново да проституира в парка, но този път придружавана от А. М., който я транспортирал дотам с личния си автомобил. Средствата, които получавала от клиентите за предлаганите сексуални услуги, споделяла с подсъдимия .

Виждайки, че по този начин се изкарват добри доходи, К. М. също решил да подпомага брат си и по този начин двамата да продължат да се препитават, като склоняват други лица да извършват развратни действия за тях. Възползвайки се от връзката си със св. К. М., подсъдимият К. М. използвал същата за постигане на целите, като ѝ указал да предлага помощ на други проституиращи момичета, които искат да

избягат по една или друга причина от сводниците си, или да убеждава момичета, че проституцията ще им донесе сигурни доходи и че ще имат подслон и закрилата му при извършване на дейността си.

Пострадалата Г. Х. през месец юни 2012 г. също проституирала в Република Кипър. На 22.06.2012 г. прокуратурата била уведомена, че пострадалата привлича клиенти с неморални цели. На 01.07.2012 г. Г. Х. се завърнала в България, а на 24.08.2012 г. е определена като лице, представляващо опасност за обществения и правов ред в Република Кипър поради извършването на престъпления, свързани с търсенето на клиенти с неморални цели. Била ѝ наложена забрана да влиза в страната. Междувременно в Република България Г. Х. се омъжила. На 29.07.2012 г. тя и съпругът ѝ отпътували за Кипър. Настанили се в блока, в който живеели двамата подсъдими със семействата си и св. К. М.

Пострадалата Г. Х. и св. К. М. се познавали, тъй като и двете преди това проституирали на едно и също място. Заживявайки в един блок, двете свидетелки постепенно се сближили, започнали да се виждат често и да пият кафе. В изпълнение на договореното с подсъдимия А. М., св. К. М. започнала да убеждава пострадалата да остави съпруга си и да продължи да проституира, като ѝ обяснявала, че се изкарват хубави пари и че изкараните пари ще си остават за нея. Разказала ѝ за добрите си отношенията с подсъдимия А. М.

В началото на месец октомври 2012 г. Г. Х. се скарала със съпруга си и взела решение да послуша св. К. М., да напусне съпруга си и да продължи да предоставя сексуални услуги срещу заплащане, смятайки, че дейността си ще извършва, без да е необходимо да работи за някого другиго, че спечелените средства ще остават за нея, че ще има подкрепата и помощта на св. К. М. В изпълнение на решението си поискала съдействие от последната да я скрие от съпруга ѝ. К. М. и А. М. заедно отишли да я вземат и скрият. Първоначално я отвели в хотел, а на следващия ден подсъдимият я настанил в апартамента, в който живеела св. К. М. Последната я уверила, че подсъдимият А. М. е съгласен да транспортира и двете до парка, където да предлагат сексуални услуги срещу заплащане, както и че е съгласен да ги пази през това време. От своя страна, той я уверил, че не е необходимо да му заплаща наем за предоставения подслон и я посъветвал да работи и да изкарва пари, които да праща на детето си. На неустановена дата в периода от месец октомври 2012 г. до месец декември 2013 г.

подсъдимият А. М., за да убеди Г. Х. да започне да проституира за него, я уверил, че докато проституира в парка, никой няма да я закача. В замяна тя трябвало да проституира за него и да му отчита половината от изкараните пари. Останала сама в чужда държава, без пари и подслон, пострадалата приела предложението му. След това подсъдимият ежедневно транспортирал К. М. и Г. Х. до парка с лек автомобил, който лично управлявал. Там двете предлагали на различни клиенти сексуални услуги срещу заплащане.

В този период Г. Х. се запознала и с подсъдимия К. М. Последният я возел до парка, когато брат му не можел. Г. Х. не била доволна, че трябва да дели спечеленото с подсъдимия А. М., поради което решила да събере пари и да се прибере в България при детето си. За намерението си споделила на подсъдимия К. М. За да не допусне това да се случи, последният започнал да се сближава с Г. Х., като ѝ показвал, че изпитва чувства и симпатии към нея, изпратил на няколко пъти пари на майка ѝ и привидно започнал да я настройва против подсъдимия А. М. и св. К. М. Това извършил със знанието на подсъдимия А. М. Пострадалата се преместила да живее при К. М. и семейството му. През месец януари 2013 г. забременяла от подсъдимия, но по негово настояване на 29.01.2013 г. направила аборт. Подведена от отношението му, се влюбила в него. К. М. се възползвал от ситуацията и на неустановена дата в периода от месец декември 2012 г. до 25.02.2013 г. ѝ предложил да продължи да проституира за него. Обещал, че ще я пази и че ще си делят спечеленото. Подведена от чувствата, приела предложението му и продължила да излиза и да предлага сексуални услуги срещу заплащане в парка. Дотам Г. Х. била превозвана от подсъдимия К. М., а парите, които изкарвала, му предоставяла.

През периода, в който двете проституирали в парка за двамата братя, Г. В. предоставяла сексуални услуги срещу заплащане на същото място. Трите момичета се познавали. В началото на 2013 г. св. Г. В. споделила на св. К. М., че сводникът ѝ – В. Т., я тормози и че не желае да проституира за него. Св. К. М. предложила на Г. В. да отиде да живее при нея. След като последната приела, К. М. разказала на А. М. за разговора си с Г. В. и му указала мястото, от което да иде да я вземе. Подсъдимият отвел същата в апартамента, в който живеел заедно със св. К. М. За да не бъде открита от предишния си сводник, Г. В. известно време не излизала навън. Същата не искала повече да проституира. През месец февруари 2013 г. подсъдимият А. М., осъзнавайки трудното

положение, в което се намирала свидетелката – без пари, без покрив над главата си, криеща се от предишния си сводник, транспортирал същата до гр. Никозия. Разяснил ѝ, че за да не я открие предишният ѝ сводник, първоначално ще я транспортира до гр. Никозия, където да предлага и извършва сексуални услуги срещу заплащане и че едва на по-късен етап такива услуги ще предлага в гр.Лимасол. Обяснил ѝ, че изкараните пари ще делят наполовина. Св. Г. В. приела предложението му. Докато А. М. изпълнявал уговорката си към нея, подсъдимият К. М. транспортирал другите две момичета до парка в гр. Лимасол, където продължавали да извършват развратни действия срещу заплащане.

На неустановена дата през месец февруари пострадалата Г. В. взела решение да избяга от подсъдимия А. М., тъй като прибирал всички пари, изкарвани от нейната проституция. Успяла да избяга с помощта на своя позната. Последната отвела пострадалата в дома на свои познати в гр. Никозия. След като подсъдимият А. М. разбрал за бягството, веднага позвънил на подсъдимия К. М.., за да го уведоми за случилото се. Двамата братя и трето лице – П., започнали да търсят Г. В. На сутринта разбрали къде се укрива. След като я намерили, тримата я отвели в жилището, в което пострадалата живеела със св. К. М. в гр.Лимасол. По това време в жилището били пострадалата Г. Х. и св. К. М. Подсъдимият К. М. пред всички присъстващи започнал да ѝ крещи, след което ѝ нанесъл побой – казал ѝ да седне на земята, след което я ритнал в областта на лявото око, хванал я за гърлото, повдигнал я нагоре, ритнал я отстрани, дръпнал ѝ косата. Побой ѝ нанесъл и присъстващият П. Другите две момичета просто наблюдавали действията на подсъдимия К. М., като от страх не посмели да вземат отношение към случващото се. От побоя лявото око на пострадалата Г. В. се подуло и посиняло.

На неустановена дата през месец февруари 2013 г. подсъдимият А. М. предложил на брат си –К. М., да откарат всички момичета да проституират в гр.Никозия, тъй като там се изкарвали повече пари. Последният приел предложението. На 26.02.2013 г. двамата транспортирали момичетата до гр. Никозия с два автомобила. Св. Г. Х. пътувала заедно с подсъдимия К. М. в една кола, управлявана от последния. Вторият автомобил бил управляван от подсъдимия А. М. В него били свидетелките Г. В. и К. М., както и приятелят му П. След като пристигнали в гр. Никозия, подсъдимите оставили трите момичета в района на една бензиностанция, където следвало да

предлагат сексуални услуги срещу заплащане. В същото време подсъдимите паркирали автомобилите си в близост до въпросната бензиностанция, като по този начин отблизо контролирали действията им.

До Г. Х. спрял автомобил, управляван от млад мъж, който поискал последната да му предостави сексуални услуги срещу заплащане в автомобила му. Тъй като тя не искала да прави секс в автомобил, отказала на въпросния мъж и той си заминал. Подсъдимият К. М. веднага ѝ позвънил на и я повикал при него в колата. След като пострадалата му обяснила защо клиентът си е тръгнал, подсъдимият започнал да я удря, обвинявайки я, че не иска да работи и че не разговаря с клиентите. След като изтърпяла физическото насилие, Г. Х. слязла от автомобила и се върнала в района на бензиностанцията, за да продължи да предлага сексуални услуги срещу заплащане.

По същото време полицейските служители от групата за превенция на престъпността в гр. Никозия – свидетелите Е. К. и Н. К., изпълнявали служебните си задължения, които включвали предотвратяване и борба с организираната престъпност, включително трафик и сексуална експлоатация на лица. Задачите на групата за превенция на престъпността включвали наблюдение, организиране и провеждане на полицейски операции. Около 19:30 часа св. Н. К. и колегата му се движели със служебен автомобил без опознавателни табели. Полицейските служители в продължение на около десет минути наблюдавали момичетата. На св. Н. К. му направило впечатление, че до бензиностанцията е паркиран автомобил, в който на шофьорското място седял мъж, както и че от време на време момичетата се доближавали до шофьора, разговаряли с него известно време, след което продължавали да се разхождат нагоре-надолу и да призовават преминаващите шофьори да спрат. Гореописаното поведение на трите момичета не убягнало и на полицейския служител Е. К.

Към 20:00 часа св. Н. К., управлявайки служебния автомобил и придружен от колегата си, преминал покрай момичетата. В това време пострадалата Г. Х. се обърнала към колегата му и го попитала дали иска секс за 40 евро. Св. Н. К. спрял служебния автомобил, а колегата поискал от Г. Х. да се качи в автомобила. Последната обаче не се съгласила, а му казала да чака на съседен път, находящ се на около 30 метра по-надолу, което и сторили. След като приближила до автомобила им, поискала от полицая да слезе от автомобила и да я последва до тъмен гараж, намиращ се в близост, където да

правят секс срещу уговорената сума от 40.00 евро. В този момент той ѝ показал полицейската си карта и поискал да го последва до полицейския участък. Там полицейските служители установили самоличността на пострадалата. Св. Г. В. и св. К. М. също били отведени в полицейския участък за снемане на лични данни.

Пострадалите Г. Х. и Г. В. били идентифицирани от полицейските служители в Република Кипър като жертви на трафик на хора с цел сексуална експлоатация, поради което били настанени в държавно убежище за предпазване на жертви на търговия с хора. Властите в Кипър установили, че подсъдимите са принудили пострадалите жени да проституират в градовете Лимасол и Никозия чрез използване на физическо насилие. По случая през 2013 г. в Република Кипър след жалба на двете пострадали започнало разследване на престъпления за търговия с хора, сексуална експлоатация на пълнолетни, заговор за извършване на престъпления, сводничество и живот, издържан от проституция. Наказателната процедура съгласно мнението на Главния прокурор на Република Кипър е била отложена без да се завърши, тъй като престъпната група, която е склонявала горепосочените жени към проституция, е прекратила дейността си, заподозрените са напуснали Кипър, а жертвите са били върнати в родината си.

Св. К. М. също била третирана първоначално като вероятна жертва на трафик на хора, но не била идентифицирана като такава.

Пострадалата Г. Х. пребивавала в държавното убежище за предпазване на жертви на търговия с хора до 30.09.2013 г., когато била върната в Република България.

На 18.03.2013 г. подсъдимият К. М., притеснен от факта, че проституиращите за него момичета не са били освободени от полицията, напуснал Република Кипър и се завърнал в България. На неустановена дата през периода от 26.02.2013 г. до 25.08.2013 г. в България се прибрал и подсъдимият А. М., а на 13.08.2013 г. – св. Г. Н., която също пребивавала в защитено жилище в Кипър.

Подсъдимият А. М. и св. Г. Н. се срещнали в България. На 25.08.2013 г. заминали за Германия. Наели квартира в гр. Хамбург. Св. Г. Н. започнала да предлага сексуални услуги срещу заплащане в един от клубовете в града, а паричните средства, които получавала от дейността си, предоставяла на подсъдимия А. М.

Междувременно подсъдимият К. М. успял да се свърже по телефона със св. Г. Х., която все още била в защитеното жилище в Република Кипър. За да предотврати уличаването му в престъпление от нейна страна чрез евентуални показания, които

същата би дала пред съответните компетентни органи, подсъдимият започнал да ѝ се извинява, изразил съжаление за това, че я е бил, казал ѝ, че е допуснал грешка, като искал от нея да проституира. Заявил ѝ, че иска отново да живеят заедно в България. Изпитвайки все още чувства към него, тя му повярвала и продължила да контактува с него. По този начин го уведомила и, че се прибира в България на 30.09.2013 г.

Своевременно А. М. уведомил брат, че във ФРГ отново е намерил начин да се издържа от момиче, предлагащо сексуални услуги срещу заплащане, и му предложил да се присъедини към дейността му.

На 30.09.2013 г. подсъдимият К. М. посрещнал пострадалата Г. Х. на летището и я отвел в дома си. Разказал ѝ, че брат му и Г. Н. са в Германия и че Г. Н. проституира там. Предложил ѝ да отидат при тях, като я излъгал, че отношенията им ще бъдат различни – нямало да е както преди, ще си намерят нормална работа, ще вземат децата си в Германия, където ще си купят къща. Под влияние на чувствата си и особеното психическо състояние, в което се намирала, св. Г. Х. веднага приела предложението. А. М. бил уведомен за случилото се от брат си. Междувременно пострадалата позвънила на майка си – св. И., и я уведомила, че подсъдимият я е посрещнал, че е добре и че ще остане при него.

На неустановена дата в началото на месец октомври 2013 г. св. Г. Х. и подсъдимият К. М. пристигнали в гр. Хамбург, Германия. На място двамата били посрещнати от подсъдимия А. М., който предварително създал условия за приемането и укриването на пострадалата. Същият осигурил и мястото, в което следвало да извършва развратни действия – един от клубовете в гр.Хамбург, в който проституирала св. Г. Н. Също така приел брат си и пострадалата Г. Х. в квартирата, в която съжителствал с Г. Н. По този начин предоставил на Г. Х. подслон, без да ѝ осигури възможност да комуникира със своите близки. По този начин, целейки да осъществи постоянен контрол над поведението на пострадалата и да предотврати възможността същата да уведоми близките си за своето местонахождение и евентуално да потърси помощ, я укрил. В изпълнение на общата цел, която братята си поставили – Г. Х. да започне да проституира, веднага завели пострадалата в процесния клуб, за да се запознае с обстановката.

Следващите няколко дни Г. Х. и подсъдимият К. М. останали в квартирата, която подсъдимият А. М. споделил с тях, и не потърсили работа. За да въвлекат Г. Х. в

извършването на развратни действия, двамата подсъдими решили К. М. да представи така нещата пред пострадалата, че все едно предложението да започне да проституира е било отправено от подсъдимия А. М. Така необходимостта от осъществяването на тази дейност от нейна страна следвало да бъде представена като възникнала инцидентно, на момента, а не като предварително уговорена. В последствие и двамата братя започнали да увещават пострадалата да поработи малко в клуба при св. Г. Н., където щяла да танцува, под предлога, че нямали пари.

Тъй като пострадалата Г. Х. нямала никакви пари в себе си и била на издръжката на подсъдимия К. М., дала съгласието си. Започнала да ходи във въпросния клуб, но отказвала да предоставя сексуални услуги срещу заплащане, тъй като клиентите имали извратени искания, които тя не предлагала и отказвала да изпълни.

Подсъдимият А. М. указвал на св. Г. Н. да прави това, което клиентите искат. Посъветвал брат си да не пази толкова Г. Х., защото след като Г. Н. можела да прави тези неща, и Г. Х. би могла. За да мотивира Г. Х. да проституира, подсъдимият К. М. започнал да я бие.

Пострадалата не разполагала с мобилен телефон. Подсъдимите взели мерки същата да няма възможност да общува свободно с близки и приятели, за да предотвратят възможността да потърси помощ и да се оплаче от случващото се. Никой от близките ѝ не знаел къде се намира и с какво се занимава. Това, че се намирала в чужда държава, в квартира, осигурена от подсъдимия А. М., и непрекъснато била под надзора на подсъдимите, я възпрепятствало да се придвижва свободно. Подсъдимият К. М. ѝ разрешил да проведе разговор с майка си от предоставен от него мобилен телефон с немски номер под условие разговорът да се проведе в негово присъствие. Тъй като свидетелката се опитала да обясни на майка си какво се случва, подсъдимият дръпнал телефона от ръката ѝ. Казал, че тъй като няма работа, се прибират. Св. Л. И. така и не разбрала къде е дъщеря ѝ и какво се случва с нея.

Тъй като подсъдимите не разполагали с достатъчно средства за издръжка, решили да напуснат гр. Хамбург. На неустановена дата през месец ноември 2013 г. четиримата – двамата подсъдими, Г. Х. и Г. Н., се преместили да живеят в гр. Франкфурт. Там поради липсата на достатъчно средства за наемане на квартира подсъдимият К. М. и пострадалата Г. Х. нощували в лекия автомобил, който ползвал другият подсъдим. Докато пребивавали в гр. Франкфурт, подсъдимият А. М. с

навигация в ръката си се качил в автомобила при брат си и св. Г. Х. Казал им, че потеглят за България. Г. Х. попитала къде е Г. Н. Като ѝ показал 600 евро, А. М. ѝ казал „Това е Г.“, от което разбрала, че я е продал.

По пътя за България пострадалата поискала от подсъдимия К. М. да минат през гр. Русе, за да види семейството си. Последният ѝ обещал, че ще минат.

На 27.10.2013 г. в 12.40 часа двамата подсъдими и пострадалата преминали през ГКПП – Русе, но поели по пътя за гр. София и последната попитала дали няма да минат през гр. Русе. В отговор на въпроса подсъдимият К. М. започнал да я бие, казвайки ѝ, че нямат пари и че ще се прибере, когато той каже.

Подсъдимият К. М. отвел пострадалата Г. Х. в дома си, където останала до 09.12.2013 г. Там съжителствала със жената, с която подсъдимият живеел на семейни начала – св. В. К., детето им и баща му. Подсъдимият не разрешавал на пострадалата да напуска дома му. Същата нямала нито пари, нито разполагала с телефон, от който да позвъни на близките си. Г. Х. обяснила ситуацията на В. К. Последната ѝ предоставила телефона си, от който пострадалата се свързала със своята майка – св. Л. И. Последната разбрала, че нещо не е наред с дъщеря ѝ. Попитала я какво се случва, Г. Х. успяла единствено да каже, че има проблем. Майка ѝ я попитала дали иска да уведоми полицията и пострадалата отговорила положително.

На 09.12.2013 г. в 14.28 часа св. Илиева подала сигнал чрез тел. 112 чрез първо РПУ – Русе, като е поискала помощ дъщеря ѝ да бъде изведена от дома на подсъдимия К. М.

Адресът бил посетен от полицейски служители – св. С. С. и св. П. П., които със съгласието на пострадалата я извели от дома на подсъдимия. Пред полицаите Г. Х. заявила, че е държана насила от подсъдимите, които я принуждавали да проституира в Кипър и Германия. Споменала, че А. М. продал Г. Н. за 600 евро на сутеньори в Германия.

С молба за правна помощ от 03.07.2017 г. РП – Оряхово поискала помощ за извършване на следствени действия по образуваното наказателно производство от Република Кипър.

В отговор на молбата се уточнява, че след жалба от страна на разпознатите жертви на търговия с хора – Г. Х. и Г. В., в Кипър е започнало разследване на престъпления за търговия с хора, сексуална експлоатация на пълнолетни, заговор за

извършване на престъпления, сводничество и живот, издържан от проституция, с основни заподозрени В. Т. и А. М. Отразено е, че конкретната наказателна процедура съгласно мнението на Главния прокурор на Република Кипър е била отложена, без да се завърши, тъй като престъпната група, която е склонявала горепосочените жени към проституция, е прекратила дейността си, заподозрените са напуснали Кипър, а жертвите са били върнати в родината си. Посочено е, че е станало ясно, че произходът, основното местопребиваване, организиране и стартиране на престъпната група се е осъществявало в България. Отразено е още, че Главният прокурор е дал предписания да бъдат информирани българските власти и ако бъде поискано, да им бъде предоставен свидетелския материал, който е събрала кипърската полиция, както и да им се предостави всякаква възможна помощ при евентуална съдебна помощ с оглед продължаване на тяхното разследване.

По отношение на втория въпрос се сочи, че Г. Х. е била настанена на 26.02.2013 г. от кипърската полиция в държавно убежище за предпазване на жертви на търговия с хора и е пребивавала там до 30.09.2013 г., когато е била върната в родината си. По отношение на трети въпрос се сочи, че в показанията на Г. Х. и Г. В., предоставени от кипърските полицаи, се споменавало склоняване към проституция.

От приложения към материалите съдебно-медицински доклад се установява, че на 01.03.2013 г. в многопрофилната болница в гр. Никозия съдебен лекар е извършил преглед на Г. В. в присъствието на полицейски служители. При прегледа е установена пулсираща екхимоза в лявата кортикална страна. Преглед е извършен и на Г. Х.

В досъдебната фаза на процеса е била изготвена комплексна съдебно психиатрична и психологична експертиза на пострадалата Г. Х. Вещите лица са изложили заключение, че тя се характеризира със социабилност, реализъм, отговорност, упоритост, уравновесеност, откритост, доверчивост, подчиняемост, достъпност за групови идеи. Същата има характерна потребност от социално признание, поради което е налице стремеж към демонстриране на персонална значимост и привличане на вниманието към себе си, както и склонност към невротични защитни реакции и към психоматични разстройства. В заключение е посочено, че лицето има психична годност да бъде свидетел, като не се отчитат симптоматични последствия от психиатрично естество вследствие на преживяното.

В съдебно заседание вещото лице С. И. сочи, че заключението му е, че Г. Х. има психична годност да бъде свидетел, да дава показания и вярно да пресъздава фактите и събитията, на които е била свидетел. Счита, че по отношение на психичното състояние не се отчитат симптоматични последствия от психиатрично естество след преживяното. Няма и данни за употреба на психоактивни вещества. Вещото лице В. Д. заявява, че поддържа заключението.

По делото е изготвена съдебно–медицинска експертиза на Г. В. Вещото лице е посочило, че от материалите по делото се установява, че Г. В. е получила кръвоизлив под външната обвивка на лява очна ябълка и кръвонасядане на клепачите на ляво око, като увреждания са ѝ причинили временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Отразено е, че по механизъм увреждания могат да бъдат получени от удар с или върху твърд тъп предмет с неголяма сила и могат да бъдат получени по начин, посочен от пострадалата – при нанесен удар с крак в областта на лява лицева половина. Посочва се, че е налице причинно–следствена връзка между причинените увреждания и нанесения удар, като възстановителният период е от порядъка на 10 – 14 дни.

По делото е изготвена съдебно–психолого–психиатрична експертиза на св. Г. Н., която е обсъдена по-долу в мотивите.

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА:

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на показанията на разпитаните по делото свидетели, експертните заключения и приложените по делото писмени доказателства.

Съдът намери, че горепосочените доказателства, обсъдени в своята съвкупност и поотделно, установяват описаната фактическа обстановка в нейната пълнота, поради което основава на тях своите факти.

Свидетелския материал, който е бил събран по воденото в Република Кипър наказателно производство, е бил предоставен по настоящето ДП. Съгласно чл. 478, ал. 4 от НПК всяко процесуално действие, извършено от орган на молещата държава в съответствие с националното ѝ законодателство, се ползва в РБ със същата доказателствена сила, с която би се ползвало, ако е извършено от български орган, поради което съдът намира, че не е налице процесуална пречка предоставените материали, събрани във връзка с образуваното в Република Кипър наказателно

производство под надзора на прокуратурата на Република Кипър, да бъдат ценени наред с доказателствата, събрани в досъдебната фаза на наказателния процес в Република България.

За установени по безспорен начин съдът намира обстоятелствата, случили се преди Г. Х. да вземе решение да напусне съпруга си. Свидетелките Г. Х. и К. М. са се познавали отпреди да заживеят заедно в една сграда. Пострадалата Г. Х. заживяла със съпруга си в сградата, в която живеела св. К. М. в гр.Лимасол. Двете се сближили и К. М. започнала да я убеждава да остави съпруга си и да продължи да проституира, обяснявайки ѝ, че от тази професия се изкарват хубави пари и че изкараните пари ще оставя за себе си. К. М. ѝ е разказала за отношенията си с подсъдимия А. М.

Тези обстоятелства на първо място се установяват от показанията, които св. Г. Х. е депозирала пред съдия в досъдебната фаза на процеса, които съдът изцяло кредитира. Разказала е, че със св. К. М. се е запознала в Кипър, докато последната е проституирала за А. М. и живеела в същата сграда, в която тя е живеела със съпруга си. Двете започнали да се виждат всеки ден и да пият кафе. К. М. ѝ казвала да работи нейната работа, тъй като била много хубава и си изкарвала хубави пари. Съветвала я да остави съпруга си Н., казвайки ѝ, че ще си изкара хубави пари, които ще са си за нея, както и че с подсъдимия А. М. са в много добри отношения.

Тези показания, макар и частично, свидетелката потвърди и в разпита си пред съда, като заяви, че св. К. М. живеела в същата сграда, в която живеела и тя със съпруга си. След като една вечер е избягала от него, се е свързала със св. К. М. по телефона, разказала ѝ е какво се случва и я е помолила за помощ. Поискала е да остане да пренощува при нея и К. М. ѝ помогнала. След това съпругът ѝ се прибрал в България, а тя останала в Кипър, където започнала да излиза с К. М., при която останала да живее закратко. С известна разлика, но в подобен смисъл са и показанията, които св. Г. Х. е дала по наказателното производство, образувано в Република Кипър. Показанията на св. К. М. депозирани в съдебната фаза на процеса, също потвърждават част от показанията на св. Г. Х. Показания в тази насока дава и св. Е. С.

Съдът кредитира показанията на св. Г. Х., дадени в разпита ѝ пред съдия в досъдебното производство и по отношение на начина, по който е била мотивирана да проституира първоначално за подсъдимия А. М., а в последствие и за подсъдимия К. М., за времето, през което това се е случило, за начина, по който е приела да предоставя

сексуални услуги срещу заплащане, за мястото, където е извършвала тази дейност, както и по отношение на обстоятелството, че сексуалните ѝ контакти са били контролирани и надзиравани от двамата подсъдими. Тези ѝ показания съответстват на разказаното от пострадалата жена по време на разпита ѝ по образуваното в Република Кипър разследване.

Св. Г. Х. сочи, че след като е поискала помощ от св. К. М., последната ѝ е помогнала да се скрие в хотел. Крила се е от съпруга си една седмица, след което той си заминал за България. Св. К. М. ѝ е казала, че е разговаряла с А. М., който от своя страна казал, че ще пази и двете. По-късно същият ѝ казал, че парите трябва да се делят наполовина. Започнала да излиза с Катя в един парк, в който проституирали. Разговаряла с А. М., след като е започнала да ходи в парка, като той ѝ казал, че никой няма да я закача. Първоначално е вземала всичките пари за себе си и едва след около две седмици й е казал, че трябва да делят наполовина.

Анализирайки горепосочените показания на пострадалата Г. Х., съдът приема на първо място, че Христова е решила да послуша св. К. М. да напусне съпруга си и да продължи да проституира, считайки, че дейността си ще продължи да извършва, без да е необходимо да работи за друг, че ще има подкрепата и помощта на К. М. и че спечелените пари ще бъдат само за нея. Така приети, тези фактически обстоятелства обясняват предприетото от пострадалата поведение, а именно да потърси помощ именно от св. К. М. и да остане да живее в дома на последната.

Твърденията както на св. К. М., така и на пострадалата Г. Х., които се депозират в съдебно заседание относно причината последната да вземе решение да напусне съпруга си и да отиде да живее в дома на К. М., не се кредитират от съда. В тази връзка св. Г. Х. сочи, че една вечер е избягала от съпруга си, тъй като ѝ било писнало от побоищата и скандалите му. Свързала с К. М., която познавала от Кипър и чийто телефонен номер взела същата вечер, и ѝ разказала какво се е случило. Помолила я за помощ и е поискала да остане да спи при нея.

Св. К. М. сочи, че Г. Х. е отишла да живее в нейната квартира – дома на А. М., тъй като имала проблеми със съпруга си.

Твърденията и на двете свидетелки са опит да бъде внушено, че просто ей така, заради проблеми със съпруга си Г. Х. е взела решение да го напусне и едва ли не случайно е взела решението да се скрие при К. М., която едва познавала и чийто

телефон имала от същия ден, в който е взела това си решение. Съдът намира тези твърдения за несериозни и неотговарящи на обективната действителност. Няма логика една жена да вземе решение да напусне съпруга си, да остане сама в чужда държава и едва след това да потърси помощ от друго лице, което едва познава като колега от улицата, освен ако преди това такава помощ не ѝ е била обещана по един или друг начин. В случая на пострадалата Г. Х. ѝ е било известно с какво се занимава К. М. Знаела е, че същата съжителства и има отношения с подсъдимия А. М., както и че проституира с неговото съдействие и под негов надзор. Същата, поблазнена от думите на К. М., че би спечелила добри пари, ако напусне съпруга си и започне да проституира, и намирайки сигурност за себе си в предварително обещаната ѝ помощ, за да се скрие от съпруга си, както и да ѝ се осигури подслон и закрила от подсъдимия А. М., предприела коментираните действия.

Показанията на свидетелката, дадени в образуваното в Република Кипър наказателно производство, подкрепят и допълват коментираните по-горе показания от досъдебното производство.

С оглед гореизложеното съдът приема, че пострадалата Г. Х. се е свързала с подсъдимия А. М. именно чрез св. К. М., от която е поискала помощ, за да се скрие от съпруга си, като по този начин е била реализирана лична среща между нея, от една страна, и св. К. М. и подсъдимия, от друга. Това, както се установява от показанията на пострадалата Г. Х., дадени пред съдия в досъдебната фаза на процеса, е станало в началото на месец октомври 2012 г. в гр. Лимасол, Република Кипър.

От анализа на депозираните показания на пострадалата пред съдия в досъдебната фаза на процеса, които потвърждават тези пред органите на досъдебното производство в Кипър, съдът достигна до извода, че подсъдимият е предприел действия, от които да създаде условия да постави Г. Х. в такава ситуация, че същата да се съгласи да проституира за него. Оказал е съдействие на св. К. М. да отвърне на молбата за помощ, отишъл е с последната на мястото на срещата с Г. Х., правел е компания на двете момичета цяла нощ в автомобила си, наравно със св. К. М. откликнал на молбата за помощ, като казал, че няма да я оставят на пътя. Платил е стая в хотел, в който да останат на следващия ден под предлог Г. Х. да не бъде намерена от съпруга си, който я търсел. На следващата вечер я приютил в апартамента на св. К. М., чийто наем плащал, където пострадалата останала няколко дни, а по-късно отказал на

пострадалата да ѝ вземе наем. Несъмнено, първоначално информацията за условията, при които ще се предоставят сексуални услуги от страна на Г. Х., е била сведена до знанието ѝ чрез трето лице – св. К. М., като последната предприела конкретни действия в насока първо да я убеди да остави съпруга си и да продължи да проституира, а в последствие и действия, с които да я постави в положение да приеме да проституира за подсъдимия. За съда обаче няма съмнение, че това е станало не само със знанието и съгласието на подсъдимия А. М., но и че случилото се е част от предприетите от негова страна предварителни действия за реализиране на плана му да склони Г. Х. да проституира за него. Същият е знаел, дори е целял св. К. М. да влезе в ролята на посредник, за да разясни на пострадалата при какви условия може да предоставя сексуални услуги срещу заплащане – че парите, които ще печели от проституция, ще остават за нея и че подсъдимият е съгласен както да ги транспортира до парка в гр. Лимасол, така и да ги пази, докато предлагат сексуални услуги срещу заплащане. Впоследствие обаче склоняването на Г. Х. е било извършено и лично от подсъдимия А. М. при личен контакт с нея.

Следва да се отбележи, че съдебната практика е приела, че когато първоначалният контакт между склоняващият и склоняваният не е бил личен и информацията за условията, при които ще се предоставят сексуални услуги е била сведена до знанието на пострадалата чрез трето лице, е достатъчно знанието и съгласието на дееца, че конкретно определено лице влиза в ролята на посредник, за да разясни на жертвата при какви условия може да бъде ангажирана за предоставянето на сексуални услуги, независимо дали контактът на подсъдимия с пострадалата е бил личен / действал е самостоятелно / или е предоставял разяснителна информация на пострадалата посредством трето лице.

С оглед гореизложеното съдът прие, че на неустановена дата за времето от месец октомври 2012г. до месец декември 2012г. в гр.Лимасол, Република Кипър, подсъдимият Ангел Методиев предприел и действия, чрез които да мотивира Геновева Христова да продължи да проституира, но този път за него.В тази връзка ѝ обяснил, че е по – добре да работи, за да изкарва пари, които да изпрати на детето си, а в последствие разговорите в тази насока продължили като и разяснил, че изкараните от нея пари от проституция трябва да делят 50 на 50, като обещал, че ще я пази на местата

в гр.Лимасол, където извършва сексуални услуги срещу заплащане, включително и от полицията.

Престъплението спрямо св.Христова е било довършено в момента, когато подсъдимия Ангел Методиев на неустановена дата в инкриминирания период в гр.Лимасол, Република Кипър при лична среща между него и пострадалата е довършил активните действия по склоняването ѝ да осъществи развратни действия, като я е мотивирал да му сътрудничи за постигането на престъпната цел, като ѝ обяснил не само каква ще е финансовата ѝ изгода от това и каква част от спечелената сума пари ще трябва да му се предостави на него, но и обстоятелството, че под негова закрила и надзор ще може спокойно да осъществява дейността си, при което и тя се е съгласила.Именно по този начин подсъдимия е въздействал върху психиката ѝ с цел да я мотивира да осъществи развратни действия за него.Последната поради финансови затруднения и поради обстоятелството, че е сама в чужда държава и очаквайки от подсъдимия закрила и подслон, приела предложението за работа.Макар и свидетелката сама да се е съгласила да извършва развратни действия за подсъдимия, то това не изключва наказателната му отговорност и съставомерността на деянието.

Че тези действия са извършени в периода инкриминиран в ОА се установява от показанията на самата пострадала в хода на досъдебното производство, където е заявила, че е избягала от съпруга си през месец октомври 2012г. и е работела за подсъдимия Ангел Методиев до момента, в който е започнала да работи за неговия брат, а това както ще бъде коментирано по – надолу е станало на неустановена дата през месец декември 2012г..

Съдът кредитира показанията на пострадалата Г. Х., дадени пред съдия в досъдебната фаза на процеса, в частта, в която е заявила, че след като подсъдимият А. М. ѝ е казал, че трябва да делят спечеленото наполовина, е решила да събере пари и да се прибере в България. Подсъдимият К. М. е започнал да я настройва против брат си и св. К. М. Същият ѝ е обещал, че ще я пази. Тя трябвало да му дава половината пари. Приела предложението му и е започнала да излиза в парка в гр. Лимасол, където той я е пазел. Прибирал всичките пари под предлог, че ще ги държи у него, за да не ги вземе някой. Пострадалата Г. Х. не е разполагала с никакви парични средства. Така пострадалата потвърждава показанията, дадени в производството в Кипър.

От гореизложеното съдът направи извод, че на неустановена дата за времето от месец декември 2012 г. до 25.02.2013 г. в гр. Лимасол, Република Кипър подсъдимият К. М., като разбрал за намеренията на св. Г. Х. да събере пари за да се завърне в България, с цел да я мотивира да продължи да извършва развратни действия срещу заплащане, демонстрирайки добро отношение към нея и възползвайки се от интимните отношения, които са имали и нейното увлечение по него, е предприел действия, чрез които да я мотивира да продължи да проституира за него в парка. За целта, придавайки вид, че я настройва против брат си А. М. и св. К. М. ѝ предложил да продължи да работи като проститутка, но този път съвместно с него, като ѝ обещал, че ще я пази и ѝ разяснил, че за целта тя следвало да му предостави половината от спечеленото.

Именно с предприетите от негова страна активни действия по склоняването ѝ да продължи да проституира престъплението е било довършено. С действията си подсъдимият К. М., използвайки увлечението на пострадалата и интимните им отношения, е въздействал върху психиката ѝ при формиране на решението ѝ какво поведение да предприеме. Мотивирал я е да му сътрудничи за постигане на престъпната цел – въвличане в действия за целите на разврата срещу заплащане, чрез обещания за облаги и закрила, както и чрез разяснения по какъв начин и колко време следва да протича една сексуална услуга. По този начин подсъдимият постигнал целения престъпен резултат – използването на св. Христова за развратни действия и генериране на доходи с престъпен произход. За да приеме, че горепосочените действия са били извършени именно в инкриминирания период, съдът взе предвид съобщеното от свидетелката обстоятелство, че е живяла с К. М. в една стая до края на месец декември 2012 г. Също така от заявеното от свидетелката, че през месец януари 2013 г. е разбрала, че е бременна, също може да се направи извод, че отношенията им с подсъдимия К. М. са започнали поне месец преди това и са продължили до датата на задържането ѝ от кипърската полиция – 25.02.2013 г. Следва да се отчете, че твърденията на свидетелката относно бременността и последвалия аборт не са голословни и изолирани от доказателствената съвкупност. Показания в този смисъл дава и майката на подсъдимите – св. А. М., която в проведеното на 05.02.2022 г. съдебно заседание заяви пред съда, че Г. Х. и синът ѝ К. М. са имали връзка и че Г. Х. е била бременна от сина ѝ, но е абортирала, като лично тя я е завела да направи аборт. Съдът кредитира показанията в тази им част.

Съдът кредитира показанията на пострадалата Г. В., дадени пред кипърските власти и пред органа на досъдебното производство, относно това, че е проституирала и преди да започне да проституира за подсъдимия А. М., относно начина, по който е била мотивирана да проституира за подсъдимия А. М., относно местата, където е следвало да извършва тази дейност, относно времето, през което това се е случило, относно начина, по който е прила да предоставя сексуални услуги срещу заплащане, относно мястото, където е извършвала тази дейност, както и по отношение на обстоятелството, че сексуалните ѝ контакти са били контролирани и надзиравани от двамата подсъдими. По отношение на фактите, релевантни към предмета на доказване, показанията ѝ са постоянни, еднопосочни и взаимно допълващи се.

По отношение на гореизложените обстоятелства в разпита си пред съдия в ДП свидетелката е разказала, че със св. Г. Х. се е запознала в парк в гр. Лимасол, Кипър, където и двете работели като проститутки. По това време неин сводник е бил мъж на име В. Един ден, докато е била на работа в парка, подсъдимият А. М. е минал с лек автомобил и я е взел насила, като я е качил в колата и я е заплашил, че ако не се качи, ще я пребие от бой. Завел в дома си, където я е държал няколко дни, за да не я намери В. Там е имало още едно момиче – К. М., която е проституирала за А. М. След няколко дни е започнала да проституира за него. Въпреки че са се разбрали да делят спечеленото наполовина, А. М. ѝ взимал всичките пари. Това се потвърждава и от разпита ѝ в Кипър.

От депозираните от нейна страна показания в съдебната фаза на процеса се установява, че преди да се запознае с подсъдимите, е работела като проститутка в Република Кипър. Изоставила предишния си сводник, тъй като я биел и тормозел. С подсъдимите са я запознали свидетелките К. М. и Г. Х. Предложили ѝ да отиде при тях, за да живеят заедно. Отишла да живее с подсъдимите, като първите няколко дни не е работила. След това е започнала да работи за тях, като са се разбрали да делят изкараното петдесет на петдесет – половината за нея, половината за тях. Подсъдимите са ѝ осигурявали храна и подслон в Кипър. работният ѝ ден е бил с различна продължителност. Рядко почивала събота и неделя. Парите давала на подсъдимия А. М. Със св. К. М. живеели в една стая, за която е плащал подсъдимият А. М. Подсъдимите ходели с тях в парка, като на работа излизали между 20:30 – 21:00 часа докъм 01:00-02:00 часа. Когато работела, подсъдимите стояли в близост, за да видят коя ще работи и

коя не. Доброволно се е съгласила да работи за подсъдимите и не е била качвана насила в кола.

Съдът не кредитира заявеното от свидетелката в разпита ѝ пред съдия в досъдебното производство, че подсъдимият А. М. я е качил насила в автомобила си, когато я е взел от бензиностанцията, както и че я е заплашил, че ако не се качи, ще я пребие от бой. Самата свидетелката в разпита си пред настоящия съдебен състав заяви, че не е качвана насила в кола, а след прочитане на показанията ѝ, дадени във връзка с проведеното в Република Кипър разследване, потвърди същите. Също така с оглед на заявеното от нея, че е била „откраднатаˮ от В., са налице основания да се счете, че свидетелката е имала предвид, че насила е взета от сводника ѝ В., т.е. без негово знание и съгласие, а не против собствената ѝ воля.

В останалите части показанията ѝ в досъдебната и съдебната фаза на процеса са еднопосочни, непротиворечиви и допълващи се, поради което съдът ги кредитира изцяло.

Също така съдът приема, че и пострадалата Г. В. се е свързала с подсъдимия А. М. именно чрез св. К. М., от която е поискала помощ, за да избяга и да се скрие от сводника си. Така бил реализиран личен контакт между нея и подсъдимия.

Анализирайки горните показания съдът достигна до извода, че не другите две свидетелки са предложили на Г. В. да отиде да живее при тях и че не те двете са я запознали с подсъдимия А. М. Видно от подробните показания на Г. В. пред кипърските власти и от заявеното от св. Г. Х. в съдебната фаза на процеса, съдът приема, че тази, която я е запознала Г. В. с подсъдимия и е предложила на същата да отиде да живеят заедно, е св. К. М. Също така съдът намира, че Г. В. не е имала намерение просто да смени сводника си Напротив, искала е да престане да проституира и е приела помощта, предложена ѝ от св. К. М., изразяваща се в това да отиде да живее при нея, като по този начин се скрие от сводника си В. Показателни в тази насока са показанията на свидетелката, дадени пред кипърските власти, където същата е заявила, че не е искала да върши тази работа, че е искала да се махне от този кръг, но се е страхувала А. М. да не ѝ направи нещо лошо. За това, че под страх е приела предложението му да проституира, са показателни и сведенията, които свидетелката е дала в тази насока пред съдия в досъдебната фаза на процеса.

От анализа на депозираните показания съдът достигна до извода, че с поведението си подсъдимият А. М. е предприел действия, с които да създаде условия да постави Владинова в такава ситуация, че същата да се съгласи да проституира, но този път за него. Първоначално действията в тази насока са били предприети чрез трето лице – св. К. М., която поканила пострадалата да живеят заедно. За съда обаче няма съмнение, че чрез предприетите действия са били създадени условия за склоняването на пострадалата да проституира за А. М. Впоследствие обаче действия по склоняването на Г. В. били извършени лично от подсъдимия А. М. при личен контакт с пострадалата, като първоначално на неустановена дата за времето от началото на месец февруари 2013 г. до 25.02.2013 г. в гр. Лимасол, Република Кипър предприел действия, с които да склони пострадалата да продължи да проституира заедно с другите момичета. Г. В. обаче, водена от намерението си да престане да се занимава с проституция, отказала да предоставя сексуални услуги срещу заплащане заедно с другите момичета, които работели за двамата подсъдими в парка на гр. Лимасол под предлог, че я е страх да не бъде открита от предишния си сводник В. За да постигне целта си, няколко дни по-късно подсъдимият А. М., ясно осъзнавайки трудното положение, в което се намирала свидетелката – без пари, без покрив над главата си, криеща се от предишния си сводник, транспортирал същата до гр. Никозия, спрял в близост до една бензиностанция, разяснил ѝ, че за да не я открие предишният ѝ сводник, първоначално ще я транспортира до гр. Никозия, където да предлага и извършва сексуалните услуги срещу заплащане, а едва на по-късен етап такива услуги ще предлага в гр. Лимасол. Обяснил ѝ, че изкараните от нея пари ще делят наполовина, като ѝ разяснил по колко следва да плащат клиентите за дадена сексуална услуга.

Изпълнителното деяние на престъплението спрямо св. Владинова е започнало в гр. Лимасол и е било довършено в гр. Никозия в момента, когато подсъдимият А. М. е довършил активните действия по склоняването ѝ. Поради финансови затруднения и поради обстоятелството, че е сама в чужда държава, без парични средства и като съзнавала, че в момента единствено от подсъдимия може да очаква закрила и подслон, страхувайки се от него, приела предложението за работа. Макар и свидетелката сама да се е съгласила да извършва развратни действия за подсъдимия, то това не изключва наказателната му отговорност и съставомерността на деянието.

Споделеното от св. Г. В. в двете фази на процеса не съдържа съществени противоречия или логически несъответствия. Не са налице и основания, които да поставят изложеното от нейна страна под съмнение, като липсва каквато и да е тенденциозност от нейна страна при депозиране на същите и в двете фази на процеса.

От показанията на двете пострадали и на св. К. М. се установява, че двете пострадали не само са били склонени да проституират от двамата подсъдими в инкриминираните периоди, но и че в действителност са започнали да извършват тази дейност, като в голяма част от случаите са били извеждани заедно, предлагали са услугите си на едно и също място, до което са били транспортирани от подсъдимите, под контрола и наблюдението на последните. В тази връзка в показанията си дадени по трансферираното от Република Кипър наказателно производство.

Свидетелката К. М. пред органите на досъдебното производство от своя страна сочи, че познава подсъдимите. Заедно с нея в гр. Левкосия на един паркинг е проституирала пострадалата Г. Х. Същата е работела за двамата подсъдими като проститутка. Пред настоящия съдебен състав свидетелката разказва, че в Кипър се е занимавала с проституция и живяла в дома на подсъдимия А. М. давала му пари, за да му помага, и деляла парите си с него. Винаги е ходила да проституира заедно с подсъдимия А. М., който я пускал и си тръгвал. Свидетелката Г. В. също е проституирала. Свидетелката Г. Х. е заживяла в квартирата, като е дошла два-три месеца след нея, и също е проституирала.

За категорично установено съда намира, че двамата подсъдими съвместно са участвали при транспортирането на трите жени, съзнавайки действителната цел на пътуването, като по този начин са създавали условия те да осъществяват полови контакти с различни клиенти срещу заплащане, като са прибирали получените от тях средства и са ги разходвали за лични нужди.

От показанията на пострадалата Г. В., депозирани пред съдия в хода на досъдебното производство, се установява, че по отношение на нея е било осъществено насилие от страна на подсъдимите и трето лице – П. Повод било бягството ѝ и действията, които същата е предприела, за да се укрие от подсъдимия А. М.

Съдът кредитира изцяло показанията на Г. В. в тази им част. Същите не са изолирани от останалата доказателствена съвкупност. Подкрепят се от показанията на св.Г. Х., дадени в разпит пред съдия в досъдебното производство. Същата е разказала,

че една вечер А. М. се е обадил на К. М. и му е казал, че Г. В. е избягала от гр. Никозия. Двамата цяла нощ я търсили, на сутринта я намерили в гр. Никозия. Довели Г. В. в квартирата. Подсъдимият К. М. я пребил от бой. Побой ѝ бил нанесен и от лице на име П. Двете със св. К. М. са видели как подсъдимият К. М. е вдигнал Г. В. за шията. Тя припаднала и са я заливали с вода, за да се свести. Свидетелката К. М. е поискала да ѝ занесе вода, но подсъдимият К. М. им казал да се махат от стаята, за да не се случи същото и с тях. Показания в тази насока свидетелката е дала и при разпита, проведен в Република Кипър.

Настоящият съдебен състав намира, че упражненото насилие над пострадалата Г. В. категорично се доказва и от наличните и приобщени към делото писмени доказателства – съдебно-медицинския доклад от проведен на 01.03.2013 г. в Многопрофилната болница в гр. Никозия от съдебен лекар преглед в присъствието на полицейски и заключението по изготвената съдебномедицинска експертиза по писмени данни, които дават яснота за причинените увреждания и механизма на получаването им. Увреждането, установени по Г. В. – кръвоизлив под външната обвивка на лява очна ябълка и кръвонасядане на клепачите на ляво око, които са ѝ причинили временно разстройство на здравето, неопасно за живота, са отразени в медицинското свидетелство и изготвената по делото съдебномедицинска експертиза. Констатираните увреждания кореспондират със заявеното от пострадалото лице относно частите от тялото ѝ, по които са били нанасяни ударите и с показанията на св. Г. Х. относно травматичното увреждане, което е наблюдавала по пострадалата непосредствено след нанасянето на побоя.

Развилите се по този начин събития, коментирани по-горе е още една индикация, че подсъдимите са осъществявали съвместно престъпната си дейност.

От показанията на двете пострадали жени по безспорен начин се установява, че подсъдимият К. М. на 26.02.2013 г. е упражнил физическо насилие над пострадалата Г. Х., тъй като същата отказвала да извършва сексуални контакти срещу заплашване. Показанията и на двете свидетелки по отношение на този факт са категорични, подробни и непротиворечиви. Свидетелката Г. В. и в трите ѝ проведени разпита съобщава за подобно насилие. В разпита си пред съдия в досъдебната фаза на процеса свидетелката е съобщила, че само един път е видяла подсъдимия да бие Г. Х. и че доколкото е разбрала, я е бил, защото не иска да работи. Карал я е да тича пред колата,

да кляка, удрял я е в рамото. Това се е случило същата вечер, в която са ги хванали полицаите. В съдебно заседание сочи, че преди да ги хванат полицаите, е видяла Г. Х. е обикаляла и тичала около колата и че подсъдимият К. М. я е карал да кляка. Обсъжданите показания на Г. В. в пълна степен подкрепят тези на пострадалата Г. Х., депозирани както пред кипърските власти. В тях сочи, че след като е обяснила на подсъдимия К. М. защо си е тръгнал клиент, същият е започнал да я бие. Пострадалата Г. Х. и пред съдия в досъдебната фаза е разказала, че вечерта на 26.02.2013 г. подсъдимият я е набил, тъй като не искала да работи тази работа и не разговаряла с клиентите, както и че св. Г. В. е видяла как той я е набил.

По делото са налични достатъчно доказателства, за да се приеме, че между двамата подсъдими на един по-ранен етап обективно е съществувало престъпно сговаряне, което е имало за цел придобиването на имотна облага чрез склоняване на лица от женски пол да проституират за тях. Всеки от подсъдимите индивидуално е пристъпвал към осъществяване целта на склоняването по отношение на отделните лица. След това заедно или поотделно са подпомагали и контролирали извършваната от склонените лица дейност по проституиране.

Конкретно доказателство за това, че подсъдимите предварително са съгласували своите действия за осъществяване на престъпленията, като са съзнавали, че всеки от тях подпомага със своята дейност общите престъпни цели, се съдържат в показанията на двете пострадали жени, както и в показанията и доказателствата, съдържащи се в изпратените от Република Кипър материали.

Подсъдимите при извършването престъпната дейност в Република Кипър са имали конкретни и съгласувани действия. Двамата заедно и с участието на трето лице са действали при общност на умисъла да склонят чрез физическа принуда свидетелката Г. В. да продължи да проституира за тях с цел реализиране на печалба. Също така между двамата братя е имало съгласуваност и по отношение на действията, които единият е трябвало да предприеме по отношение на момиче, проституиращо за другия брат, в случай че това момиче реши да преустанови дейността си – да я мотивира чрез обещания, че ще я пази от брат си и, че ще ѝ предложи по-добри условия. Такъв е случаят със св. Г. Х.

Показателно в тази насока е на първо място еднаквият подход, който двамата подсъдими са имали към момичетата, които са искали да склонят да проституират. Това

се установява от дадените показания на двете пострадали момичета и на св. К. М., които независимо една от друга описват конкретни действия на двамата подсъдими, предприети по отношение на всяка една от тях. От показанията им се установява, че методът, който двамата братя прилагали, за да привлекат дадено момиче, е идентичен. Установява се още, че двамата братя заедно транспортирали момичетата до мястото, където следвало те да предлагат сексуални услуги срещу заплащане, заедно извършвали контрола по дейността им, като им давали сходни обещания и инструкции. Установява се, че както по отношение на св. Г. Х., така и по отношение на св. Г. В., за да реализира престъпните си намерения, подсъдимият А. М. е действал чрез св. К. М., което навежда на извода, че същата, намираща се изцяло под влиянието на същия подсъдим и напълно разчитаща на неговата подкрепа, е имала поставена задача от негова страна да привлича други проституиращи момичета, които да бъдат склонени да продължат да проституират, но за него. По идентичен начин и на двете пострадали е била оказана „помощ„ от подсъдимия А. М. съвместно със св. К. М. – по отношение на св. Г. В. да се укрие от бившия си сводник, а по отношение на св.Г. Х. да се укрие от съпруга си. И на двете пострадали е бил предоставен подслон, разноските за който поели подсъдимите. Двамата подсъдими, за да постигнат престъпните си цели, обещавали на пострадалите, които склонявали, сигурни доходи, изразяващи се в половината от изработеното. Двамата гарантирали на тези момичета съдействие, помощ и охрана, докато извършват дейността си.

Горните изводи се потвърждават от показанията на св. К. М., депозирани в съдебно заседание

На второ място, и при двете пострадали жени обещанието от страна на подсъдимите за подялба на парите, изкарани от проституция, не се изпълнило. В тази връзка в досъдебната фаза на процеса св. Г. В. сочи, че подсъдимият А. М. изобщо не ѝ е давал пари, а само ѝ осигурявал прехрана и квартира, както и че един път ѝ е купил дънки. В разпита си пред съдия в ДП уточнява, че се е опитала да избяга от подсъдимия него, защото ѝ взимал всичките пари, въпреки че са се били разбрали да делят спечеленото наполовина, както и че през цялото време, докато е била в Република Кипър, не е имала никакви средства. В проведения ѝ разпит в съдебно заседание отново заявява, че парите си е давала на подсъдимия А. М.

На следващо място от разпита и на трите свидетелки се установява, че са живеели на едно и също място – в квартири, осигурени им от двамата подсъдими. Разходите им са били поемани от подсъдимите. Проституирали за тях и заедно били извеждани от на улицата, за да проституират. Били транспортирани с автомобили – св. К. М. и пострадалата Г. В. с автомобил, управляван от подсъдимия А. М., а пострадалата Г. Х. – с автомобил, управляван от подсъдимия К. М. Свидетелките К. М. и Г. Х. са проституирали за двамата братя в парка в гр. Лимасол. Заедно с Г. В. са били транспортирани от подсъдимите до гр. Никозия, където също да проституират. Докато проституирали, са били контролирани и наблюдавани от двамата братя.

От горното може да бъде направен извод, че подсъдимите са осъществявали този вид престъпна дейност по занятие и са реализирали доходи. Това е ставало в определени моменти и с участието на други лица, за които по делото има основание да се предполага, че са техни съучастници в осъществяването на подобен вид престъпления. Показателен в този смисъл е и извършеното по отношение на св. Г. В. престъпление, за което липсва повдигнато обвинение.

Следва да се отбележи, че макар и да се приеме тезата на защитата, че в случая не следва да се кредитират показанията на пострадалите, дадени по воденото в Република Кипър наказателно производство, то показанията на същите, дадени пред съдия в хода на досъдебното производство, са достатъчни, за да се направи извод за съставомерното поведение на двамата подсъдими по отношение на пострадалите Г. Х. и Г. В. За съставомерността на деянието е необходимо да се установи, че деецът е въздействал върху волята на жертвата по такъв начин, че тя е взела решение да го следва за постигане на една от съставомерните цели. Достатъчно е да се установи, че пострадалата е влязла пряко или косвено в комуникация с дееца, че тази комуникация е желана от дееца със съставомерната цел и в резултат на това е оказано психическо въздействие върху волята на пострадалата, което е довело до вземането на решение от нейна страна да бъде използвана за развратни действия. В тези си показания пострадалите дават достатъчно данни за активното поведение, което подсъдимите са предприели, за да ги склонят да проституират за тях чрез обещаване на облаги – психологическо въздействие, насочено към мотивирането им да участват в постигането на целта на престъплението. Тези показания са достатъчни, за да бъде направен и изводът, че пострадалите не само са се съгласили да извършват развратни действия за

всеки един от тях, но и, че в действителност са извършвали такива под надзора и контрола на подсъдимите в гр. Лимасол и гр. Никозия, Република Кипър.

По отношение на датата на извършване на престъплението следва също да се отбележи, че съгласно приетото в Тълкувателно решение № 2/2002 г. на ВКС времето на извършване на деянието може да бъде посочено в обвинителния акт като период, респективно непосочването на конкретна дата не представлява съществено процесуално нарушение. В настоящия случай за всяко едно от престъпленията, повдигнати на двамата подсъдими по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1 от НК е посочен именно такъв период.

Съдът намери за доказано повдигнатото на двамата подсъдими обвинение за извършено престъпление трафик на хора.

Действията на подсъдимия К. М., които е извършил, за да „набере„ пострадалата Г. Х., се установяват от прочетените показания на същата, дадени пред съдия в досъдебната фаза на процеса. От тях се установява, че докато е била в защитеното жилище в Република Кипър, подсъдимият К. М. се е свързал с нея по телефона. Обяснил, че е допуснал грешка, като я е карал да проституира, че иска отново да бъдат заедно и да живеят заедно в България. С оглед на интимните им отношения от преди това тя му повярвала. Установява се и начинът, по който е била въведена в заблуждение от страна на подсъдимия да напусне страната заедно с него и да отпътува за Германия, като в тази връзка сочи, че на 30.09.2013 г. се е видяла с подсъдимия К. М., който я чакал на летището. Оттам отишли в дома му. Разказал ѝ, че брат му А. М. се е срещнал с Г. Н., след което двамата заминали за Германия, където същата проституира. Подсъдимият К. М. предложил на Г. Х. да отидат при тях в Германия. Обещал, че ще е по-различно, че няма да е както преди, че там ще си намерят някаква нормална работа, че в Германия ще вземат неговото и нейното дете, че ще си купят къща. Отново е повярвала на думите му.

В случая съдът намира обаче, че пострадалата Г. Х. не е дала доброволно съгласие да следва подсъдимия във ФРГ за постигане целите на развратa. Да, същата е дала съгласието си да го следва и да замине заедно с него във ФРГ, но не с горепосочената цел. В показанията ѝ липсват каквито и да било данни подсъдимият да я е уговарял да проституира в Германия. Напротив, пострадалата е била въведена в заблуждение относно личния си мотив да напусне страната заедно с подсъдимия и да

отиде заедно с него във ФРГ. Показателно в тази насока е и съобщеното от същата обстоятелство, че впоследствие във ФРГ спрямо нея е било упражнено насилие, целящо склоняването ѝ да извършва развратни действия.

От приложените в досъдебното производство справки за пътувания се установява, че на 25.08.2013 г. св. Г. Н. и подсъдимият А. М. са напуснали страната с лек автомобил. На 07.10.2013 г. в 17:48 часа подсъдимият К. М. е напуснал страната с лек автомобил и на същата дата в 17:55 часа пострадалата е направила опит да напусне страната през същия граничен пункт като пешеходец с временен паспорт, както и че в действителност същата е напуснала страната на 13.10.2013 г. със същият лек автомобил, с който е отчетено, че и подсъдимият К. М. е напуснал страната.

Организацията по пътуването е била осъществена със знанието и съгласието на подсъдимия А. М. предвид обстоятелството, че осигурил средствата за осъществяването му.

За безспорно установено по делото съдът намира обстоятелството, че пострадалата Г. Х. е била лишена от възможност да уведоми близките си, че се намира в Германия и че по отношения на нея е оказван психическа и физическа принуда да извършва развратни действия срещу заплащане. В подкрепа на горните фактически изводи на съда са показанията на св. Л. И., депозирани в досъдебната фаза на процеса. В същите свидетелката е категорична, че от дъщеря си в деня на пристигането ѝ от Република Кипър е разбрала, че последната ще остане заедно с подсъдимия К. М. Това, че дъщеря ѝ е била в Германия за няколко седмици, е разбрала от последната едва след като Г. Х. е била изведена от органите на реда от дома на подсъдимия и се прибрала в гр. Русе.

Показанията на св. Л. И. се подкрепят и от заявеното от св. Г. Х. пред съдия в досъдебната фаза на процеса.

Гореизложеното по безспорен начин установява, че пострадалата не е уведомила близките си, че се намира в ФРГ и че е била лишена от възможността да общува по какъвто и да е начин с тях.

Тук е мястото да се отбележи, че съдът не намира причина да не кредитира показанията на полицейските служители – св. С. С. и св.П. П., които, изпълнявайки служебните си задължения, по никакъв начин не са заинтересовани да посочат подсъдимите за извършители на деянието. Съдът счита същите за безпристрастни и в

достатъчна степен обективни. Показанията им не са изолирани от доказателствената маса и изцяло се потвърждават и от събраните по делото доказателства.

За установяване на обстоятелствата, че свидетелката е била набрана, транспортирана, приета и укрита във ФРГ от двамата подсъдими, като всеки осъществил изпълнителното деяние, за което му е повдигнато обвинение, най-съществено значение имат показанията на свидетелката, дадени по реда на чл. 233 от НПК в ДП. Същата е заявила, че подсъдимият А. М. ги е посрещнал в Германия при пристигането им, че заедно с подсъдимия К. М. са останали да живеят в квартирата, в която А. М. е живеел със св. Г. Н. Подсъдимият А. М. ги е завел в един клуб в гр. Хамбург, в който е проституирала св. Г. Н. Няколко дни са останали в квартирата. Подсъдимият А. М. дал идея на брат си тя отново да започне да работи тази работа. Двамата са ѝ казали да поработи малко, тъй като нямат пари, че ще бъде при Г. Н., която ще ѝ обясни всичко и че в клуба ще танцува. В себе си не е имала никакви пари и през цялото време е била на издръжката на К. М. Ходела в клуба, но не работела, тъй като клиентите имали искания с развратна насоченост, които тя не предлагала. А. М. е казвал на К. М. да не я пази толкова. К. М. започнал да я бие, обвинявайки я, че не изкарва пари.

Показанията на Г. Х. са категорични, че е била отведена в клуб в гр. Хамбург от страна на подсъдимия А. М. Впоследствие подсъдимите поискали от нея да проституира.

Заявените по-горе обстоятелства от свидетелката намират опора и в други доказателствени източници, от които се установява проявената от страна на майка ѝ по нейно искане инициатива за уведомяване на органите на реда, от които било поискано съдействие за извеждането ѝ от дома на подсъдимия К. М. Протеклите събития от датата на пристигането на пострадалата в страната от Република Кипър до датата на извеждането ѝ от дома на подсъдимия К. М. дават основание на съда да приеме, че подсъдимите са извършили всички необходими действия, за да обезпечат постигането на престъпната си цел, поставяйки я в обстановка на пълна изолация от близките ѝ хора, като упражнявали постоянен надзор и контрол върху поведението и действията ѝ с цел да я използват за развратни действия.

Безспорно установен е и периодът на трафикиране на свидетелката от двамата подсъдими, като изпълнението на отделните форми от състава на престъплението е

конкретизиран по дати за набиране и транспортиране и като неустановена дата в началото на месец октомври 2013 г. за приемане и укриване, която неустановена дата е изводима от датата на превеждане на пострадалата през държавната граница на страната.

При проследяване логичността и последователността на разказа на пострадалата Г. Х. и обвързаността му с останалите доказателства по делото – показанията на св. Л. И., справката от тел. 112 и показанията на полицейските служители, то същият логично се вписва в общия контекст за разлика от показанията, които свидетелката дава пред съда. Променената версия в показанията на пострадалата пред съда е изолирана от събраните по делото доказателства, поради което не се кредитира от настоящия съдебен състав.

Действията на двамата подсъдими, описани от пострадалата Г. Х. в разпита ѝ пред съдия в досъдебното производство обаче водят до единствения и категоричен извод, за задружните усилия, които двамата са положили за постигане на целта.

Съдът не кредитира депозираните в хода на съдебното следствие показания от пострадалата Г. Х. в частта, в която същата сочи, че е ходела на работа сама с автобуса, че никой от подсъдимите не я е возел до парка, за да работи, че са излизали заедно, но не и на работа, че не е давала на подсъдимите от паричните средства, които е получавала от извършените сексуални услуги. В тази им част показанията не съответстват както на показанията, които е дала в досъдебната фаза на процеса, така и на показанията на св. Г. В. и св. К. М. в кредитираните от съда части. Не се кредитират и показанията ѝ в частта, в която сочи, че на 26.02.2013 г. са били прибрани от полицията, тъй като съпругът ѝ я е пуснал за национално издирване. На първо място, изтъкнатата от свидетелката причина за задържането ѝ не обяснява задържането на останалите две момичета наравно с нея. На второ място, горепосочените ѝ твърдения противоречат на показанията ѝ от досъдебната фаза на процеса, които съдът подробно обсъди. Противоречат и с показанията на св. Г. В. и на полицейските служители Е. К. и Н. К.

От всичко гореизложено е видно, че са налице съществени различия в показанията на Г. Х. в двете фази на процеса по отношение на обстоятелства, които имат ключово значение за инкриминираните деяния.

Съдът отчете неубедителността на изложените от свидетелката причини за отричане на показанията, които същата е депозирала в досъдебното производство. Свидетелката не обясни конкретно на какво се дължи тази промяна, а просто заяви, че някои неща в показанията ѝ от досъдебното производство не са верни.

Съдът кредитира показанията на Г. Х. от досъдебната фаза на процеса, тъй като същите са дадени в момент по-близък до инкриминирания период, когато свидетелката не е била в контакт с подсъдимите. Последното се установява от повторния ѝ разпит в досъдебното производство, проведен на 15.02.2016 г. и приобщен по съответния ред към материалите по делото, в който свидетелката е потвърдила дадените от нея показания пред съдия и е заявила, че от месец декември до датата на провеждане на разпита не се е виждала и чувала по телефона с двамата подсъдими и че не поддържа връзка с тях.

Ненадеждността и недостоверността на некредитираните от съда части от разпита на пострадалата се извежда както от собственото им съдържание, което е противоречиво, уклончиво и неконкретно, така и от съпоставката им с другите събрани по делото доказателства, в които те не намират подкрепа. Същата се опитва да отрече вече съобщени от нея факти, на които се основава обвинението, с колебливи и неубедителни твърдения. Показанията, с които отрича казаното на досъдебната фаза на процеса, остават изолирани и неподкрепени от събрания доказателствен материал.

Непоследователността в изявленията ѝ сочи на поведение, предприето под въздействие на външни фактори и в зависимост от актуалния ѝ личен интерес. От доказателствата по делото може да се направи извод, че свидетелката изпитва увлечение към подсъдимия, което е още едно доказателство, че подсъдимият е действал и продължава да действа на принципа „лавър бой“. Възползвайки се именно от това ѝ увлечение, въздейства върху психиката ѝ с цел да предприеме поведение в целената от него насока, включително и какви твърдения да изложи пред съдебния състав.

Неконкретните, неясни и колебливи показания в съдебната фаза на процеса, които свидетелката излага, навеждат на извода, че същата е била информирана за линията на защита на двамата подсъдими. Забелязва се една заученост в изказването ѝ, като същата основно набляга на твърдението, че подсъдимите не са ѝ били сводници, че не са я карали да проституира насила, че не са ѝ оказвали съдействие да извършва

тази дейност и лансира версията, че подсъдимият К. М. е бил против това тя да проституира, че я е ревнувал и затова понякога я биел.

Поради това съдът приема, че показанията на Г. Х. в некредитираните от съда части, депозирани в съдебната фаза на процеса, са стремеж да подкрепи възприетата позиция от страна на подсъдимите.

Съдът кредитира показанията на Г. Х., депозирани в съдебно заседание, в частта, в която потвърждават показанията, дадени на досъдебната фаза.

Съдът не кредитира показанията на св. Г. Х. пред настоящия съдебен състав и в частта им, в която обяснява причините, поради които е поискала от майка си да пусне сигнал до полицията – че подсъдимият К. М. заради ревността си е упражнил спрямо нея насилие, като е посягал да я бие.

В стремежа си да обори дадените в досъдебната си фаза показания, пострадалата Г. Х. влиза във вътрешни противоречия. Твърди, че не е вярно, че К. М. не я е пускал да си отиде, и че след като се е оплакала на съпругата му В. К., с нейна помощ е успяла да се свърже с майка си, на която е казала, че иска да се прибере. Необяснимо остава за съда защо, след като е била свободна да говори с близките си и да взема решения относно придвижването си, се е наложило да поиска помощ от трето лице, за да се свърже с майка си, и да поиска съдействие от последната да сигнализира органите на МВР, с чиято помощ да напусне дома на К. М. По отношение на тези обстоятелства съдът намира, че верният отговор се съдържа в показанията на св. Г. Х. и на нейната майка – св. Л. И., депозирани пред органите на досъдебното производство, поради което кредитира именно тях.

Съдът не кредитира показанията на пострадалата Г. Х. и в частта, в която заявява, че е била подтикната от полицейски служител – св. С. С., да напише жалба срещу подсъдимите, в която да ги набеди за нещата, които са ѝ се случили със съпруга ѝ, че се е съгласила да напише такава жалба, без да може да отговори на въпроса защо, че е написала това, което ѝ е казал полицаят, тъй като я е било яд на К. М. Доказателство за липсата на въздействие от страна на полицейските органи и органите на досъдебното производство по отношение на това какви показания да заяви Г. Х. пред тях е и обстоятелството, че пострадалата е била разпитвана и пред органите на досъдебното производство в Република Кипър и то непосредствено след извършване на деянията по отношение на нея от двамата подсъдими. В показанията се съдържа

информация, аналогична на тази, която е предоставила по образуваното в Република България разследване. Отделно от това, видно от изготвената на Г. Х. по ДП съдебно психолого-психиатрична експертиза, същата не само може да възприема и да възпроизвежда фактите от значение за делото, но и да дава достоверни показания за тях.

Именно поради гореизложеното съдът приема, че действията на подсъдимите са били такива, каквито Г. Х. е описала в досъдебната фаза на процеса и каквито настоящият съдебен състав възприе като осъществила се в обективната действителност фактическа обстановка – извършили са реални действия, изпълващи състава на престъпленията, за които им е повдигнато обвинение. Водещо за отхвърляне на показанията на св. Г. Х. в коментираните им части, депозирани пред съда като ненадежден източник на доказателства, са констатираните множество и съществени противоречия в заявеното от свидетелката в приобщените ѝ показания от досъдебното производство.

Показанията на св. Г. Х., дадени в досъдебната фаза на процеса, не са изолирани от останалите събрани по делото доказателства. Обстоятелството, че Г. Х. в действителност е проституирала за двамата подсъдими, се потвърждава от показанията на св. К. М., дадени пред органа на досъдебното производство на дата 30.12.2015 г., в които свидетелката е заявила, че Г. Х. е работела за двамата подсъдими като проститутка. Наистина, проведеният ѝ на горепосочената дата разпит е твърде общ, без конкретизация на събитията, за които свидетелката разказва, но заявеното от нея е достатъчно, за да бъде направен горепосоченият извод. Съдът кредитира показанията ѝ в тази им част, тъй като същите са резултат от лични непосредствени възприятия и впечатления на свидетелката и подкрепят заявеното от двете пострадали жени.

Съдът не кредитира показанията на св. К. М., дадени в съдебната фаза на процеса в частта, в която твърди, че Г. Х. е проституирала самостоятелно, че е ходила до парка с автобус и много рядко с колата на А. М., както и в частта им, в която твърди, че подсъдимият К. М. е бил против това Г. Х. да проституира, но тя се е наложила. На първо място, в тази им част показанията ѝ противоречат на показанията на пострадалата Г. Х., дадени пред съдия в досъдебната фаза на процеса и пред кипърските власти, обсъдени подробно по-горе. На второ място, противоречат и на показанията на свидетелката, дадени в досъдебното производство, където свидетелката

е била категорична, че Г. Х. е проституирала за двамата подсъдими, използвайки израза „Г. Х. работеше за горните лица като проститутка“. Проследявайки хронологията на разпита ѝ, съдът констатира, че горните две лица, които се споменават от свидетелката, са двамата подсъдими, поради което не може да се приеме обяснението на свидетелката след прочитане на показанията ѝ, че под горните лица е искала да каже, че работи за някого другиго, а не за подсъдимите. Това ѝ твърдение по никакъв начин не обяснява по какъв начин двете с Г. Х. са се озовали в гр. Никозия в деня на задържането им от полицията. Противоречат и на показанията на пострадалата Г. В., която в разпита си пред съдия в досъдебната фаза на процеса заявява, че при нея и подсъдимият А. М. е имало още едно момиче, което се казвало К. М., което е работело същата работа – проституирало за А. М., а в съдебната фаза на процеса заявява, че Г. Х. е работела за подсъдимия К. М.

От друга страна, показанията на св. К.М., депозирани в съдебно заседание, потвърждават изложеното от пострадалата Г. Х., че същата се е срещнала с двамата подсъдими за първи път в присъствието на св. К. М. Преди това Г. Х. не е познавала двамата братя. След като е заживяла заедно със св. К. М., Г. Х., е работела като проститутка. Проституирали са на едно и също място – парка в гр. Лимасол. Г. Х. се е влюбила в подсъдимия К. М. и двамата са имали отношения.

От показанията на св. К. М., дадени в съдебно заседание, съдът направи извод и за подхода на подсъдимите за склоняване към проституция. Подсъдимият А. М. ѝ предложил дом, в който да живее, както направил и по отношение на Г. Х. и Г. В. Издържал я и влязъл в интимни отношения с нея, като я заблуждавал, че имат връзка и че живеят на семейни начала. Този подход приложил и подсъдимият К. М. по отношение на Г. Х. Съдът кредитира показанията на свидетелката в тази им част като съответстващи на показанията на Г. Х. и Г. В. относно методите, прилагани от двамата братя за постигане на престъпната цел. Съдът приема, че свидетелката е била поставена в положение на зависимост от А. М., в което предприела действията по улесняване склоняването на св. Г. Х. да проституира за същия подсъдими. Така е изпълнила предварително указаната ѝ от А. М. линия на поведение.

За установено по безспорен начин съдът намира и обстоятелството, че св. К. М. е проституирала за подсъдимия А. М. Действително в съдебната фаза на процеса свидетелката не твърди, че подсъдимият е въздействал върху психиката ѝ, за да вземе

решение да проституира. Напротив, твърди, че сама е взела това решение и че първоначално подсъдимият не е бил съгласен с него. От друга страна, от заявеното от нея става ясно, че е извършвала развратните действия с помощта и под опеката на подсъдимия А. М., с когото деляла спечелените пари.

Този извод на съда намира опора и в показанията на двете пострадали, депозирани пред съдия в досъдебната фаза на процеса. Пострадалата Г. Х. заявява, че с К. М. са работили за А. М. Пострадалата Г. В. сочи, че при нея и А. М. е имало още едно момиче, което се казвало К. М. и работело същата работа за А. М.

Съдът не кредитира показанията на К. М., дадени в съдебно заседание, по отношение на пострадалата Г. В. Ясно личи стремежът ѝ да подкрепи опитите на подсъдимите да наложат извод, че Г. В. има психични проблеми.

В досъдебната фаза на процеса св. К. М. е заявила, че се е запознала с подсъдимите на паркинг, на който е работила като проститутка. Твърди, че не знае подробности за отношенията между Г. Х. и двамата подсъдими. Изведнъж в разпита си в съдебната фаза на процеса свидетелката се отрича от твърденията си, че Г. Х. е проституирала за двамата подсъдими. Започва да си спомня причините, поради които същата е избягала от съпруга си, че я е потърсила и че след това е работила като проститутка самостоятелно. Тези показания са сходни с тези, депозирани от самата Г. Х. пред съда.

Коментираното по-горе е още едно доказателство, че преди разпита си в съдебно заседание св. К. М. е била запозната със защитната линия на двамата подсъдими. В стремежа си да ги оневини е преповторила чутото от тях. До такава степен личи указаната ѝ линия на поведение, че за да не сгреши в „правилните“ отговори, свидетелката отговаря, че не знае къде и с кого е живяла Г. Х., преди да се премести да живее при нея. Става дума за факт, който не се отрича и от самите подсъдими и е безспорно установен по делото. При условие че двете са съжителствали в една сграда, не е възможно свидетелката да няма спомен за това обстоятелство.

Некредитираните части от показанията на св. К. М., депозирани в двете фази на наказателния процес, са израз и на защитната позиция на свидетелката от евентуално бъдещо преследване от страна на подсъдимите. Това е и основният мотив същата да се опита формално да подкрепи версията им.

Съдът не дава вяра на показанията на св. К. М., с които твърди, че Г. В. не е живяла с нея и подсъдимия, а в друг жилищен блок, че винаги е идвала сама на работа с автобуса, че не е познавала двамата подсъдими и че в нейно присъствие подсъдимите не са нанасяли побой над момиче. Тези ѝ показания противоречат на показанията на св. Г. Х., дадени пред съдия в хода на досъдебното производство.

Съдът кредитира показанията на св. Л. И., дадени в досъдебната фаза на процеса. Те в пълна степен подкрепят разказаното от св. Г. Х. От тях се установява, че последната е посочила именно подсъдимия К. М. като извършител на посегателството срещу личността ѝ.

Съдът кредитира показанията на св. Л. И., депозирани в хода на съдебното следствие в частта, в която разказва, че подсъдимият К. М. се е свързал с нея, за да я уведоми, че дъщеря ѝ Г. Х. е била задържана в Кипър. Същият ѝ изпратил пари, за да зареди ваучера си и да се свърже с консулството на Република България в Кипър, за да разбере защо дъщеря ѝ е задържана. Впоследствие е получила още две-три обаждания от страна на подсъдимия, който е искал да разбере какво са ѝ съобщили компетентните органи.

Гореописаните действия на подсъдимия са косвено доказателство, че е съпричастен към дейността на Г. Х. За да разбере какво е известно на органите на властта в България и Кипър, изпратил паричен превод на един от най-близките хора на пострадалата Г. Х., на когото именно би била предоставена подобна информация. Тъй като не могъл да разбере дали би попаднал под ударите на закона от информацията, която получил от св. Л. И., подсъдимият К. М. се прибрал в България на 18.03.2013 г.

Съдът не кредитира показанията на св. Л. И. в частта, в която твърди, че Г. Х. и двамата подсъдими са се отбили до дома ѝ в гр. Русе на връщане от Германия. Тези показания противоречат на показанията на свидетелката, дадени в досъдебната фаза на процеса, от които се установява, че свидетелката е разбрала за пътуването на дъщеря си в Германия, едва след като последната е била изведена от дома на св. К. М. с полиция и се е прибрала в гр. Русе. Показанията ѝ противоречат и на показанията на св. Г. Х., също депозирани в досъдебното производство, в които същата е заявила, че обещанието, че ще минат през гр. Русе, за да види близките си, не било изпълнено и направо отишли в дома на подсъдимия К. М.

Данни относно обстоятелството, че подсъдимите са се занимавали с дейността, за която им е повдигнато обвинение, се съдържат и в показанията на св. Г. Н. От показанията на същата се установява, че познава двамата подсъдими, че подсъдимият А. М. е искал от нея да проституира, че в началото е живяла с него на семейни начала, докато проституирала и му е давала изкараните пари, че той я е тормозел, че я е използвал, че са живели заедно в България десет дни, че докато работела, той я е контролирал, като ѝ звънял по телефона.

Съдът кредитира показанията на свидетелката, доколкото от същите се установява, че двамата с подсъдимия А. М. са живеели заедно, същата е извършвала развратни действия срещу заплащане под негов надзор и контрол и че спечелените от дейността ѝ парични средства били прибирани от подсъдимия. В тази им част показанията на свидетелката се подкрепят от приложената по делото справка за задгранични пътувания, от които се установява, че тя и подсъдимият А. М. заедно напуснали страната. Установява се и от показанията на св. Г. Х., депозирани пред съдия в досъдебната фаза на процеса, в които същата е разказала как е разбрала от подсъдимия К. М., че брат му и Г. Н. са заедно в Германия, където тя проституира. Същата свидетелка лично е възприела, че подсъдимият А. М. е съжителствал със св. Г. Н. в гр. Хамбург, където последната е проституирала в клуб под надзора на подсъдимия и е правела това, което той ѝ нареди. Подсъдимият се е издържал от спечелените от нея пари и я е продал за сумата от 600 евро в гр. Франкфурт. Горепосоченото е още една индикация, че подсъдимият е упражнявал престъпната дейност, за която му е повдигнато обвинение по занятие.

При преценката на достоверността и обективността на показанията на св. Г. Н. съдът се позовава и на експертното мнение на вещите лица, изготвили СППЕ на пострадалата. От заключението им се установява, че свидетелката има изградена и съхранена психическа годност да разбира смисъла на извършените следствени действия във фазата на досъдебното и съдебното производство, като може да участва в качеството на свидетел в настоящия наказателен процес. При нея липсват данни за качествени нарушения на възприятия, мислене и паметови функции. В състояние е да съхрани и възпроизведе консистентни логически свързани описания на ситуацията. От медицинска гледна точка освидетелстваната е в състояние правилно да възприема, запаметява и да пресъздава фактите и събитията, на които е била свидетел. Дефицитите

в интелектуално-мнестичните функции при освидетелстваната и емоционалната ѝ лабилност обуславят повишената ѝ внушаемост, която е предпоставка за различия в показанията ѝ във времето.

От психологичния профил, обективиран в горепосочената експертиза, могат да бъдат извлечени данни за въздействието, което подсъдимите са имали и продължават да имат върху жените, които в един предходен период са проституирали за тях, в частност върху св. Г. Н. В тази връзка вещите лица сочат, че психичните преживявания на освидетелстваната са свързани с чувство на страх от насилниците, тревога от пряк сблъсък с тях и произтичащи от това последствия за нея. Въпреки ограничения ѝ интелектуален ресурс и ниска социална компетентност, освидетелстваната е изградила свои примитивни стратегии за справяне с дистреса и психотравменото събитие. Показателно в тази насока беше и поведението на свидетелката, която, влизайки в пряк контакт с подсъдимите започна, да плаче и пожела да даде показания в тяхно отсъствие. Именно на тези обстоятелства съдът отдава колебливите ѝ, несигурни и променящи се показания. Изводът за достоверността им в горепосочените части обаче не се разколебава, тъй като същите са подкрепени от други доказателства и не са опровергани по какъвто и да е начин.

Отразеното в заключението на СППЕ, че по отношение на свидетелката Г. Н. е оказвано сексуално, психично и физическо насилие, свързано с претърпени обиди, унижения, тормоз и отричане на емоционалните ѝ потребности, което емоционалният насилник е използвал, за да я накаже при опитите ѝ да му се противопостави, и само по себе си е оказало негативно влияние върху психическото, физическо и моралното ѝ функциониране, важи изцяло и за пострадалите по настоящето дело лица – св. Г. Х. и св. Г. В.

Конкретният развой на събитията показва страха, който подсъдимите са се опитвали да всеят у проституиращите за тях момичета, изключителната зависимост на последните от волята и намеренията на подсъдимите, ограничената им свобода лично и независимо да вземат решения за начина, по който да живеят. С поведението си двамата подсъдими поддържали зависимостта на проституиращите за тях момичета. Целта им била да обезпечат определено тяхно поведение с цел реализиране на печалби и възбуждане на страх у момичетата относно последиците, в случай че последните решат да им се противопоставят и да не изпълняват указанията им. Показателни в тази

насока са обсъдените по-горе показания на двете пострадали и на св. К. М., от които става ясно, че трите жени са били под постоянен надзор и контрол на двамата братя и други техни приятели. Опитите за противопоставяне веднага били посрещани с физическо насилие пред очите на останалите с превантивна цел. Не са разполагали със собствени средства и възможност да се придвижват и комуникират свободно. Подсъдимите до такава степен са се разпореждали с живота им, че подсъдимият А. М. е продал св. Г. Н. като ненужна вещ, като стока. Тези обстоятелства до голяма степен обясняват притеснението на св. Г. В. и св. Г. Х. да говорят спокойно пред подсъдимите, както и причината Г. В. да премълчава и отрича определени факти и обстоятелства, след това да съобщава или потвърждава същите и да се обърква в преценката си какво да съобщи и какво не.

Събитията в гр. Никозия от 26.02.2013 г. също дават основание на съда да кредитира показанията на свидетелките Г. Х., Г. В. и К. М. в частите, от които се установява, че са проституирали под контрола подсъдими. Същото е и доказателство, че двамата братя съвместно с други лица при общност на умисъла заедно са осъществявали престъпната дейност.

По отношение на тези събития съдът изцяло кредитира показанията на полицейските служители от групата за превенция на престъпността в гр.Никозия – св. Е. К., и св. Н. К., които подробно описват обстоятелствата, при които са установили, че Г. Х., Г. В. и К. М. предлагат сексуални услуги срещу заплащане. Показанията на горепосочените полицейски служители са от особено значение, тъй като същите подкрепят възприетата от съда фактическа обстановка, че трите свидетелки са проституирали заедно по едно и също време, на едно и също място и под контрола на мъж, седящ в автомобил, паркиран в близост до тях.

Показанията на полицейските служители подкрепят показанията на пострадалата Г. Х., депозирани пред кипърските власти, с които заявила, че проституирали в гр. Никозия по предложение на подсъдимия А. М., защото там се изкарват повече пари. Свидетелката е потвърдила това и в досъдебната фаза на процеса в разпита й пред съдия.

В същата насока са и показанията на св. Г. В., която в разпита си пред съдия в досъдебната фаза на процеса. В съдебно заседание потвърждава тези показания.

Съдът изцяло кредитира показанията на двете пострадали като еднопосочни, конкретни и непротиворечиви. Същите потвърждават участието на двамата подсъдими в инкриминираната престъпна дейност, като и двете свидетелки са категорични в разпитите си, че до гр. Никозия са били превозени с две коли от подсъдимите с цел да извършват развратни действия срещу материална облага. С тях освен св. К са път. М. пътували още двама мъже с имена П. и Р. Предлагали сексуални услуги в района на бензиностанция в гр. Никозия, докато подсъдимите са били наблизо и са наблюдавали действията им.

Изводи по отношение авторството на деянието могат да бъдат направени също и от съдържанието на приложения по досъдебното производство отговор на молба за юридическа помощ от страна на българските власти. В отговор на въпроса доколко е упражнена наказателна процедура срещу българските граждани А. М. и К. М. и на какъв етап се намира разследването, е уточнено, че след жалба от страна на разпознатите жертви на търговия с хора – Г. Х. и Г. В., в Кипър е започнало разследване на престъпления за търговия с хора, сексуална експлоатация на пълнолетни, заговор за извършване на престъпления, сводничество и живот, издържан от проституция, с основни заподозрени В. Т.. и А. М., както и че в показанията на Г. Х. и Г. В., предоставени от кипърските полицаи, се споменавало склоняване към проституция.

Данни в тази насока се съдържат и в приложената по ДП справка от ДМОС, в която е отразено, че по канала на Европол е била получена информация от Кипър, че разследването, водено срещу подсъдимите, е от 2013г. Случаят не е бил внесен в съда поради факта, че всички замесени лица – заподозрени и жертви, са се преместили в България. Властите са информирали, че подсъдимите са принудили чрез използването на физическо насилие Г. Х. и Г. В. да проституират в градовете Лимасол и Никозия, а последните са били идентифицирани като жертви на трафик на хора с цел сексуална експлоатация, настанени в кризисен център и впоследствие репатрирани в България. Властите са посочили също, че подсъдимите са двама от членовете на ОПГ.

Като изхожда от кредитираните показания на двете пострадали, на свидетелките К. М., Г. Н. и Л. И., от показанията на полицейските служители и от писмените доказателства събрани по делото, за съда не съществува съмнение, че обстоятелствата са се развили по начин, посочен във възприетата от съда фактическа обстановка.

Приобщените по делото писмени доказателства следва да бъдат кредитирани от съда, доколкото същите установяват релевантни обстоятелства по делото и са приобщени по надлежния процесуален ред на чл. 283 от НПК и кореспондират с останалия доказателствен материал.

Съдът прецени като обективни и професионални обсъжданите по-горе заключения на вещите лица по изготвените експертизи Същите са компетентно изготвени и с оглед на останалите доказателства по делото не пораждат съмнение относно съдържащите се в тях данни.

Некоментираните от съда части от показанията на разпитаните по делото свидетели и необсъдените писмени доказателства са относими към факти и обстоятелства, които са извън основния предмет на доказване по делото, поради което настоящият съдебен състав не счита за необходимо да ги обсъжда.

Съдът не кредитира обясненията на подсъдимите в частта, в която отричат да са съпричастни в дейността, в която са обвинени. Съдът ги възприе като защитна теза, а не като достоверно отражение на действителността, доколкото са налице безпротиворечивите и взаимно допълващи се показания на разпитаните по делото свидетели, както и писмените доказателства и заключенията на вещите лица.

Особено показателно в тази насока е изявлението, което подсъдимият А. М. направи пред съда, че във ФРГ подсъдимият К. М. и пострадалата Г. Х. не са имали къде да спят и са останали в автомобила му доста време. Тези твърдения не само са в противоречие с показанията на пострадалата Г. Х., които съдът подробно обсъди, но и с обясненията, които самият подсъдими е дал в досъдебната фаза на процеса и които бяха прочетени по съответния ред. В последните А. М. потвърждава заявеното от пострадалата Г. Х. в досъдебната фаза на процеса – че е приел нея и брат си в квартирата в Хамбург, както и че двамата не са му плащали наем. Първоначалните обяснения подсъдимият е дал в момент преди да има възможност задълбочено и в детайли да изгради защитната си позиция. същите се кредитират от съда.

Съдът намира за несъстоятелни твърденията на подсъдимия А. М, че не е дал в присъствието на защитник обясненията, записани в протокол за разпит от 29.03.2018 г. Ако последните се приемат за истина, би означавало да се допусне, че разследващият полицай е измислил описаното в протокола за разпит на обвиняем. Освен че няма данни за последното, то следва да се отбележи, че при депозирането на тези обяснения

е присъствал и защитникът на подсъдимия, който най-малко би възразил, че описаното в протокола не съответства на действително заявеното от обвиняемия към онзи момент. Такива възражения липсват и в съставения протокол, удостоверяващ предявяването на досъдебното производство.

Подсъдимият К. М. твърди, че полицейски служител – св. С. С., е накарал пострадалата Г. Х. да пусне жалба срещу него. Доказателства в тази насока липсват.

Поведението на двамата подсъдими, оправдаващо се със злонамерени, дори престъпни действия от страна на органите на досъдебното производство и полицейските органи, са още една индиция, че постъпките им са укорими и обществено опасни.

Следва да се отбележи, че дейността, с която са се занимавали пострадалите и подсъдимите лица в инкриминирания период, е била в чужбина, поради което събирането на доказателства в досъдебната фаза на процеса е било значително затруднено. Въпреки това, от анализа на депозираните от пострадалите лица и св. Г. Х. гласни показания, които съдът кредитира, подкрепени от приложените по делото писмени доказателства, може да се направи извод, че основните компоненти, включени в предмета на доказване, относно време, място, начин, предмет и авторство на деянията, за които на двамата подсъдими е повдигнато обвинение, са доказани по безспорен начин, включително и за престъплението по чл. 159б, вр. чл. 159а от НК.

Констатацията за обремененото съдебно минало на подсъдимите съдът направи въз основа на приложените и приети по делото справки за съдимост и характеристични данни.

Съдът намира авторството на подсъдимите в извършване на престъпленията, за които им е повдигнато обвинение, за безспорно доказано, поради което ги признава за виновни.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

По отношение на престъпленията по чл.155, ал.3, вр.ал.1 от НК:

При склоняването към проституция се извършват действия по мотивиране на дадено лице към проституция, изразяващи се в психическо въздействие върху пострадалото лице, с цел то да бъде убедено да приеме определено поведение. Без

значение са използваните за това средства, които могат да бъдат убеждаване, обещаване на облаги, заплахи и т.н..

Проституцията представлява извършване на развратни действия с другиго срещу получаване на облага. Тя няма еднократен характер, а е дейност на системно извършване или най-малкото е повтарящо се действие за продължителен или определен период от време. Когато едно лице склонява друго лице към проституция с формирани в съзнанието си представи за получаване на облага от развратните действия, то действа с користна цел.

Осъществените от двамата подсъдими действия по увещаване на пострадалите лица и даваните обещания, че за работата си последните ще получават пари, осъществява изпълнителното деяние на престъплението, за което им е повдигнато обвинение, което е довършено с упражняването на мотивационното въздействие.

Деянието е извършено чрез обещаване на облага – съдействие, безплатна квартира и възможност за пострадалите да задържат половината от сумата, която ще получат срещу предоставените сексуални услуги.

Налице е и квалифициращ елемент от субективната страна – користната цел, тъй като подсъдимите са мотивирали пострадалите лица да проституират, за да набавят имотна облага за себе си, изразяваща се в получаване на половината от парите, които пострадалите ще спечелят от развратната си дейност.

Подсъдимият К. М. е подходил на принципа „лавър бой“, като е създал условия пострадалата Г. Х. да се влюби в него. По този начин е улеснил убеждаването ѝ да приеме да извършва развратни действия срещу заплащане, а получените средства да споделя с него.

От субективна страна и двамата подсъдими са съзнавали, че извършват действия по мотивиране на пострадалите да работят като проститутки за тях. Били са с ясното съзнание, че отправеното обещание за финансова облага и помощ ще улесни крайното решение на жените. Безспорно е, че пострадалите са приели да сторят всичко това, но решението им е било формирано под въздействието на подсъдимите.

Прекият умисъл на подсъдимите се извлича не само от обстоятелството, че са въздействали върху психиката на пострадалите, за да предприемат определено поведение, а и от обстоятелството, че са създали предпоставки за реализирането му – предоставили са им квартира, транспортирали са ги до местата, на които е следвало да

предлагат сексуални услуги срещу заплащане, охранявали са ги, докато осъществяват развратната си дейност. Така обективираното им поведение несъмнено обосновава извод за съзнанието им, че мотивират пострадалите лица да извършват сексуални контакти с неопределен кръг лица срещу материална облага.

Обстоятелството, че подсъдимите са извършили деянието с користна цел, също се извлича от облагата, която са получавали от извършваните от пострадалите развратни действия. Последното оборва и заявеното от страна на подсъдимите, че пострадалите лица са проституирали по собствено желание, което е било взето без осъществено мотивационно въздействие от тяхна страна и за своя сметка.

Двамата подсъдими не само са се стремили към обогатяване с получаваните от свидетелките средства за извършените от тях сексуални услуги, но и са постигнали тази цел. Тъй като последното не е изискване за съставомерността на деянието по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1 от НК, същото съдът отчете като отегчаващо вината обстоятелство при определяне на наказанието, което им наложи.

За осъществяване на престъплението по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1 от НК не се изисква упражняване на принуда по отношение на пострадалите лица. Без значение е обстоятелството, че пострадалите и преди това са извършвали развратни действия, тъй като в случая подсъдимите са склонявали пострадалите да продължат да извършват развратни действия.

Престъплението по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1 е усложнено, тъй като осъществява систематическо извършване на изпълнителното деяние и едновременно с това продължена престъпна дейност.

Съдът констатира, че по отношение на пострадалата Г. В. след инкриминираното психическо въздействие по склоняването ѝ да проституира, от страна подсъдимите и трето лице е осъществено и въздействие по склоняването ѝ да продължи да проституира. Извършеното съставлява самостоятелен състав на престъплението по чл. 155 от НК. По отношение на подсъдимия А. М. е следвало да намери приложение и разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от НК, тъй като деянието от негова страна спрямо Г. В. – принудителното ѝ връщане в квартирата, е второ деяние в рамките на непродължителен период от време спрямо същото лице. Подсъдимите са действали с общ умисъл, склонявайки Г. В. да върши развратни действия, с цел да получат материална облага. За това обстоятелство няма повдигнато обвинение и доколкото същото не оказва

въздействие върху правната квалификация на деянията, за които на подсъдимите е повдигнато обвинение, следва да се преценява на плоскостта на отегчаващите отговорността обстоятелства.

По отношение на пострадалата Г. Х. е упражнено насилие в Република Кипър на 26.02.2013 г. от страна на подсъдимия К. М. с цел мотивирането ѝ да продължи да извършва развратни действия. Това беше отчетено като отегчаващо обстоятелство при определяне на наказанието на подсъдимия К. М.

В ТР № 2 от 16.07.2009 г. на ВКС е прието следното:

Приликата между съставите на трафик на хора с цел използване за развратни действия и тези на склоняването към проституция с користна цел е в общият им родов обект на защита и в сходството на непосредствените им обекти на защита. Те имат и общи обективни и субективни признаци. Проституцията представлява извършване на развратни действия с другиго срещу получаване на облага, която, щом е занаят, няма еднократен характер, а е дейност на системно извършване или най – малкото на повтарящо се действие за продължителен или определен период от време. При склоняването към проституция с користна цел по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1, пр. 1 от НК се извършват действия по мотивиране на лицето към проституция. Същото по съдържание е и набирането чрез склоняване на лице, когато това се върши с цел използване за развратни действия. И двете деяния са на формално извършване и представляват психично въздействие върху жертвата с цел тя да бъде убедена да приеме определено поведение. Както при склоняването към проституция в състава по чл. 155, ал. 1, предл. 1 от НК, така и при набиране чрез склоняване към проституция по чл. 159а, ал. 1 от НК, за експлоатация на развратни действия, поведението на дееца се изразява в мотивационно въздействие върху лицето за встъпване в полови контакти, блудство и пр. срещу облаги. Без значение са използваните средства – убеждаване, обещаване на облаги, създаване на изгоди, заплаха и пр. Проституцията като разновидност на развратните действия, освен друго, е и дейност, при упражняването на която се получава облага. Когато деецът склонява към проституция, ръководейки се от користна цел или за използване на жертвата за проституция, блудство и пр., той действа с формирани в съзнанието си представи за получаване на облаги от развратните действия.

Следователно склоняването към проституция с користна цел и набирането чрез склоняване на лице към проституция, с цел използване за разврат се покриват, но с единствената разлика в обхвата на целта, а не в нейното съдържание. При трафика на хора тя е с по-широк обхват, защото експлоатацията на развратните действия има траен, системен характер, тъй като проституцията се използва като занаят, извършван трайно за даден период от време за облаги. При користната цел по чл. 155, ал. 1, пр. 1 от НК в съзнанието на дееца са очертани същите представи, но за мотивирането на жертвата за инцидентни случаи на облагодетелстване чрез проституирането. Затова има поглъщане на обективните и субективните признаци на състава по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1, пр. 1 от НК от състава на чл.159а, ал. 1 от НК. В тези случаи деянието ще се квалифицира по чл. 159а, ал. 1 от НК по принципа на поглъщането, което изключва съвкупността от престъпления. Ако набирането за проституирането на жертвата е с користна цел, каквато по същност и характер е целта за използване за развратни действия по чл. 159а, ал. 1 от НК, користната цел по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1, пр. 1 от НК се поглъща от специалната цел за експлоатацията на развратните действия. Най-често тя се проявява за използване на проституирането на другиго. Целта, предвидена в съставите по чл. 159а, ал. 1 и ал. 3 от НК – за облагодетелстване при преследването или реализирането на престъпните цели на трафика на хора.

От гореизложеното съдът прави извод, че макар на двамата подсъдими за извършеното в Република Кипър деяние да е повдигнато обвинение по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1 от НК, то видно от събраните по делото доказателства, които съдът обсъди подробно по-горе, същите са извършили именно престъплението трафик на хора, защото експлоатацията на пострадалите лица за използването им за развратни действия има траен, системен характер. Проституцията двамата подсъдими са използвали като занаят, извършван трайно за даден период от време за облаги, като мотивационното въздействие върху пострадалите се е изразило в една от възможните форми на набиране на жертвите на трафик на хора – склоняването им към проституция чрез обещаване на облаги и създаване на изгоди. Доколкото трафикът на хора в състава му по чл. 159а от НК е по-тежко наказуем от склоняването към проституция по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1 от НК и за него липсва повдигнато обвинение, съдът взе предвид това обстоятелство като отегчаващо при определяне на наказанията на двамата подсъдими.

По отношение на престъпленията по чл. 159б, ал. 1, вр. чл. 159а, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК:

В горепосоченото тълкувателно решение е прието следното:

Трафикът на хора е престъпление, насочено срещу личността и правата на гражданите и като резултат винаги има за жертви физически лица. Защитаваният непосредствен обект от съставите от раздел „Трафик на хора“ обхваща и непосредствения обект и на други престъпления против личността.

Трафикът на хора е съвременна проява на престъпна дейност, която най-често е организирана при разпределение на ролите на две или повече лица в нейното осъществяване. Обикновено в практиката отделните деяния в изпълнение на различните форми на трафика на хора, независимо дали са национални или международни, и дали са свързани или не с организираната престъпност, се осъществяват от различни лица. Той надхвърля мащабите на местоизвършване на деянието в едно населено място, както и на националната държава.

Поради това местата на произход, транзит и на крайна дестинация са мястото на извършване на престъплението.

Разпоредбата на чл. 159а, ал. 1 от НК предвижда множественост на проявите на изпълнителното деяние, без между тях да има една задължително поставена от закона фактическа връзка.

Четирите отделни форми на изпълнителното деяние трафик на хора по чл. 159а, ал. 1 от НК могат да се проявяват както самостоятелно, така и заедно. Престъплението по основния състав е на просто извършване, тъй като няма предвиден престъпен резултат. Негов субект може да бъде всяко наказателноотговорно лице, а броят на пострадалите от един акт на деянието може да бъде както едно лице, така и група от лица.

Всяка една от четирите алтернативни форми на деянието е със самостоятелно правно значение за възникване на наказателната отговорност на дееца. Когато се осъществяват от различни лица, въпросите, свързани с формите на съучастието, намират решение от общите правила за съучастието по чл. 20 и чл. 22 от НК. Съобразява се видът на участието и конкретният принос на всеки един от съучастниците в осъществяването му. Единичното престъпно деяние при

престъплението по чл. 159а, ал. 1 от НК е базата, върху която трябва да се разглеждат проявите на общите и специфични черти на съучастието.

Набирането, транспортирането, укриването или приемането на жертвите, а при външния трафик – и превеждането им през границата на страната, са обективни признаци на изпълнителното деяние в основните състави на вътрешния и външния трафик на хора и форми на изпълнение на довършено престъпление, а не на отделни стадии в неговото осъществяване.

Осъществяването на повече от една от алтернативно предвидените форми на изпълнителното деяние по чл. 159а, чл. 159б или чл. 159г от НК не съставлява продължавано престъпление, защото, за да е довършено престъплението, е достатъчно извършването на всяка една от тях.

Съгласието или съдействието на жертвата не изключва отговорността на дееца при осъществяване на която и да е от формите на изпълнителното деяние на престъплението трафик на хора.

Поведението на жертвата за въвличането ѝ в трафик на хора е правно ирелевантно за наказателната отговорност на дееца и при четирите форми на изпълнителното деяние по чл. 159а, ал. 1 от НК. Това е така и когато тя сама е поискала да се присъедини в дейността по набирането, укриването, приемането или нейното транспортиране. Доброволният характер на поведението ѝ може да има значение при индивидуализацията на отговорността на подсъдимото лице, но не и за нейното възникване, защото съгласието на жертвата за поставянето ѝ в положение, което ще създаде предпоставките за бъдещата ѝ експлоатация, няма юридическо значение за отговорността на дееца.

Характерът на съгласието на жертвите при въвличането им чрез указаните четири форми на деянието за използване за целите на експлоатацията по чл. 159а, ал. 1 и ал. 3 от НК има практическо значение. Жертвите трябва да дадат съгласието си за следване на дееца. В противен случай целите на деянието не могат да бъдат постигнати, като характерът на съгласието на жертвата за следване на дееца няма юридическо значение.

Дали съгласието е доброволно поради свободно формирана воля, или то е постигнато от дееца чрез въвеждане на лицето в заблуждение, чрез отвличане или противозаконно лишаване от свобода, чрез използване на състояние на зависимост,

злоупотреба с власт или чрез обещание, даване или получаване на облаги, или защото жертвата е дете, тези фактически данни са неотносими към основанията за възникване отговорността на дееца.

Степента на тази отговорност обаче по основния или по квалифицираните състави е в зависимост от предвидените в закона средства за постигане на съгласието на жертвата.

В случая съдът намира обаче, че пострадалата Г. Х. не е дала доброволно съгласие да следва подсъдимия във ФРГ за постигане целите на развратa. Да, същата е дала съгласието си да го следва и да замине заедно с него във ФРГ, но не с горепосочените цели. Поради това съдът намира, че в случая е налице квалифициращото обстоятелство по чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр. 2 от НК – въвеждане на пострадалата в заблуждение относно целта, която я е мотивирала доброволно да следва подсъдимия.

Усложненото престъпление не изключва ексцес за някой от съучастниците, както не изключва и други случаи на усложнение на изпълнението на деянието. В случая съдът намира, че и двамата подсъдими са били наясно по какъв начин Г. Х. е била мотивирана на последва подсъдимия К. М. във ФРГ.

В случая изпълнителното деяние е осъществено по начина, предвиден в чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр. 2 от НК, т.е. отговорността в този случай следва да е по квалифицирания състав, който е и по–тежко наказуем. Предвид липсата на обвинение по този състав, съдът отчете това обстоятелство като отегчаващо отговорността и за двамата подсъдими.

Съучастие под формата на съизвършителство по чл. 159а, ал. 1 от НК, вр. чл. 20, ал. 2 от НК има, когато дейците при общност на умисъла и със съзнание за специалната цел поотделно или заедно набират, транспортират, укриват или приемат лица или групи от хора. Налице е съизвършителство и когато при същите условия една от формите на изпълнителното деяние по чл. 159б от НК се осъществява в страната, а другата – в чужбина, като престъпленията по чл. 159б от НК винаги се довършват в чужбина.

Специалните цели по чл. 159а, ал. 1 и ал. 3 от НК винаги включват в съзнанието на дееца организацията за бъдещата експлоатация на жертвата. Когато е насочена за развратни действия, целта е основен разграничителен критерий от други сходни състави. В случая предприетите по отношение на пострадалата действия в ФРГ

установяват, че целта и на двамата при извършване на деянието е била същата – да бъде използвана в Германия за развратни действия.

Налице е задружна престъпна дейност, при която отделните форми на деянието са извършени поотделно от подсъдимите, както е и в настоящия случай. За задружната престъпна дейност при трафика на хора са валидни общите правила за съучастието като типично усложнение на престъпната дейност, породено от субектите на престъплението.

Двамата подсъдими са осъществили престъплението трафик на хора в съучастие като съизвършители, тъй като, когато при общност на умисъла и със съзнание за специфичната престъпна цел по чл. 159а, ал. 1 и ал. 3 от НК единият от съучастниците набира, друг транспортира, а третият укрива или приема жертвата, всички са съизвършители по чл. 20, ал. 2 от НК. Те осъществяват изпълнението на едно престъпление, независимо от отделното участие на всеки от тях в различна форма на неговото изпълнение. Всяка от формите на деянието по основния състав на чл. 159а, ал. 1 от НК има фактическо изражение, наподобяващо различни дейности по създаване на условията и предпоставките за предварителна подготовка и организация на същинското използване на жертвите по чл. 159в от НК.

Съучастниците в изпълнението на формите на деянието, което може да се осъществи само при пряк умисъл поради кумулативното наличие в субективната страна на състава и на специалната престъпна цел, са съизвършители. Когато съучастниците поотделно или заедно набират, транспортират, укриват или приемат едно и също лице или група от хора при общ пряк умисъл и със съзнание за специфичната цел за съответната им експлоатация, всички те ще отговарят във връзка с чл. 20, ал. 2 от НК. В настоящия случай безспорно се установи, че от субективна страна двамата подсъдими не само са съзнавали фактическите обстоятелства на състава, но и са действали със съзнанието за общ принос за постигане на престъпната цел по чл. 159а, ал. 1 или ал. 3 от НК.

Не е необходимо всеки от участниците в изпълнението на престъплението да участва лично и непосредствено и в двата акта на състава по чл. 159б НК. Всеки от съучастниците отговаря като съизвършител, когато лично и непосредствено участва в извършването на единия от актовете на сложното изпълнително деяние при общност на умисъла и със специалната престъпна цел заедно с останалите дейци, извършващи

другия акт. Когато един извършва превеждането през границата на страната, друг от съучастниците е осъществил набирането на същото лице или на същата група от хора в едната държава, а трети е приел лицето или групата от хора в другата държава, всички те с транспортиращия или превеждащия съучастник са съизвършители в едно и също престъпление и ще отговарят по чл. 159б вр. чл. 20, ал. 2 от НК.

Ето защо, когато една или няколко от формите на изпълнителното деяние по чл. 159а от НК са осъществени от две или повече лица при общност на вината и със съзнанието за целта по чл. 159а, ал. 1 и ал. 3 от НК, независимо къде те са извършени – в страната или в чужбина, деянието ще се квалифицира по чл. 159б от НК, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, както е и в настоящия случай.

Ако посегателството е срещу две или повече различни лица – едновременно или последователно, дейността е при съвкупност. Такава би била дейността на подсъдимия А. М. по отношение на извършените от него деяния в Република Кипър по отношение на пострадалите Г. Х. и Г. В., ако за тези му деяния му бе повдигнато обвинение по чл. 159а, ал. 1 от НК.

Когато срещу личността на едно и също лице или на лицата в една и съща група от хора е доказано последователно извършване на две или повече деяния, принадлежащи към съставите на трафик на хора, ще има продължавано престъпление, ако са налице и останалите предпоставки на чл. 26, ал. 6, вр. ал. 1 от НК. В случая такова продължавано престъпление би било налице, ако по отношение на извършеното в Република Кипър деяние на подсъдимите бе повдигнато обвинение по чл. 159а, ал. 1 от НК по отношение на деянието им, извършено спрямо пострадалата Г. Х.

Също така по делото са налице и данни, че във ФРГ по отношение на свидетелката е било упражнено насилие с цел същата да бъде склонена да извършва развратни действия срещу заплащане от подсъдимия К. М. Тези действия на подсъдимия според настоящия съдебен представляват самостоятелен състав на престъплението трафик на хора в квалифицирания му състав по чл. 159а, ал. 2, т. 2 пр. 1, вр. чл. 159а от НК, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, но предвид липсата на обвинение за такова престъпление съдът го отчете като отегчаващо вината обстоятелство.

Всеки един от подсъдимите със собствените си действия е осъществил престъплението трафик на хора, като е реализирал по две от формите на изпълнителното деяние.

Осъществяването на престъплението трафик на хора по отношение на Г. Х. от страна на подсъдимия К. М. е реализирано чрез две от формите на изпълнителното деяние по чл. 159а, ал. 1 от НК – набиране и транспортиране.

Правните си изводи за това съдът извежда от ТР № 2 от 16.07.2009 г. на ВКС. В същото е прието, че изпълнителното деяние набиране по смисъла на чл. 159а от НК, предложение първо от НК се осъществява чрез активни действия на дееца за търсене, привличане, вербуване, уговаряне, склоняване на жертвата или попълване на набор от хора, за привеждането им в положение, създаващо предпоставки за бъдещата им експлоатация. Налице е набиране и когато активната страна е жертвата от престъплението, а не деецът. Посочено е, че граматическото тълкуване на думата „набирам“ води до извода, че деянието в тази му форма представлява и убеждаване на другиго да се присъедини към начинание. Това съдържание на престъпното набиране на жертвата на трафик на хора се изразява в активно поведение на дееца чрез психическо въздействие върху волята на едно или няколко лица, насочено към тяхното мотивиране да участват за постигането на една или на няколко от целите на престъплението. За съставомерността по основния състав на чл. 159а, ал. 1 от НК е достатъчно да се установи, че деецът е вербувал, уговорил, склонил жертвата да го следва за постигане на някоя от съставомерните цели, без да е необходимо използването на измама, принуда, отвличане или противозаконно лишаване от свобода, състояние на зависимост, обещаване или даване, или получаване на облаги. Характерът на съгласието на жертвите при въвличането им чрез указаните четири форми на деянието за използване за целите на експлоатацията по чл. 159а, ал. 1 и ал. 3 от НК има практическо значение. Жертвите трябва да дадат съгласието си за следване на дееца. В противен случай целите на деянието не могат да бъдат постигнати, като характерът на съгласието на жертвата за следване на дееца няма юридическо значение. Дали съгласието е доброволно поради свободно формирана воля или то е постигнато от дееца чрез въвеждане на лицето в заблуждение, чрез отвличане или противозаконно лишаване от свобода, чрез използване на състояние на зависимост, злоупотреба с власт или чрез обещание, даване или получаване на облаги, или защото жертвата е дете, тези фактически данни са неотносими към основанията за възникване отговорността на дееца. Степента на тази отговорност обаче по основния или по квалифицираните състави е в зависимост от предвидените в закона средства за постигане на съгласието

на жертвата. Набирането по ал. 1 на чл. 159а от НК включва и получаване на съгласие от страна на пострадалата да следва дееца за целите на развратa.

Пострадалата Христова е била набрана от подсъдимия К. М., като е била склонена, уговорена от него да напуснат заедно страната и да заминат за ФРГ чрез въвеждането ѝ в заблуждение относно действителната цел на пътуването, като за постигане на тази цел подсъдимият предприел активни действия, подробно описани по-горе. От това следва извод, че върху волята на пострадалата е било въздействано от страна на подсъдимия посредством начина, предвиден в чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр. 2 от НК – въвеждане в заблуждение. Същата е дала съгласието си да замине с подсъдимия за Германия не с цел да проституира, а в отговор на обещанията му за съвместен живот, различен от водения до момента от пострадалата. Психологическото въздействие върху волята ѝ е било осъществено от подсъдимия К. М., който е формирал измамни представи у нея за целта на пътуването и е създал предпоставки пострадалата да приеме да го последва. Подсъдимият К. М. е съзнавал, че чрез въвеждането на пострадалата в заблуждение извършва действия по мотивирането ѝ да напусне заедно с него страната и да отидат при брат му в Германия, като единствената му цел е била да я използва за развратни действия. Осъзнавал е, че обещанията, които отправял към нея, и надеждите, които създавал за бъдещия им съвместен живот в Германия, улесняват крайното решение на пострадалата, а оттам и постигането на целта му.

Поради това съдът намира, че в случая е налице квалифициращото обстоятелство по чл. 159а, ал. 2, т. 2, пр. 2 от НК – въвеждане на пострадалата в заблуждение относно целта, която я е мотивирала доброволно да следва подсъдимия. В случая обаче повдигнатото обвинение е по основния състав на престъплението – по чл. 159б вр. чл. 159а, ал. 1 от НК, поради което наличното квалифициращо обстоятелство е отчетено от съда при определяне на наказанието на подсъдимия като отегчаващо вината обстоятелство.

Изпълнителното деяние транспортиране по чл. 159а, ал. 1 от НК се осъществява не само когато фактически се превозва жертвата, но и когато се извършват действия, необходими за превозването ѝ.

За да отговаря за транспортиране по чл. 159а, ал. 1 от НК, не е задължително деецът да извърши сам превозването на лицето или групата от хора. Достатъчно е да обезпечи транспортирането чрез закупуване на билет, предоставяне на превозно

средство с водач, изпращане до аерогара, снабдяване с документи за пътуване / пътуване или не с пострадалия до района или страната на крайната дестинация / или други подобни действия, при това без да е нужно да бъде нарушаван режима за граничен контрол.

Трафикът на лица или на групи от хора и тяхното превеждане през границата на страната по чл. 159б от НК – т. нар. външен трафик, е състав на двуактно престъпление. Изпълнителното деяние се осъществява чрез два кумулативни акта, изразени в някоя от четирите форми, посочени в чл. 159а, ал. 1 от НК, извършени заедно с превеждането на лицето или на групата от хора през границата на страната. Същото е довършено, когато жертвата е преминала границата на страната.

Основание за ангажиране наказателната отговорност на дееца е създаването на условия за превеждането на другиго през границата на страната. С преминаването на прехвърленото лице отвъд пределите на страната, престъплението е довършено, защото законът не изисква същото условие и за прехвърлящия, т.е. за дееца. Има се предвид такава активна дейност на дееца, която активно допринася друго лице да премине държавната граница с оглед постигане на някоя от целите за експлоатация, посочени в чл. 159а, ал. 1 и ал. 3 от НК. Престъплението по чл. 159б от НК винаги е довършено в чужбина, независимо дали деецът фактически е преминал границата заедно с жертвата, или не.

В случая подсъдимият К. М. е осъществил двете форми на изпълнителното деяние – набира и транспортира с превеждане на пострадалата през границата на страната. Престъплението по чл. 159б от НК, за разлика от основния състав на трафика на хора, е пример за усложнена форма на престъпна дейност. Престъплението е нетипично, двуактно и резултатно, при което първият акт винаги е престъпен и самостоятелно наказуем, а вторият акт – превеждането през границата, не е престъпление, тъй като в състава не е предвидено деянието да е свързано и с нарушаване на режима за преминаването на границата.

За да постигне целта Г. Х. да бъде използвана за развратни действия във ФРГ, подсъдимият К. М. е обезпечил транспортирането ѝ, като е извършил всички необходими действия за превозването ѝ – намерил средства за закупуване на билет, осигурил придвижването на двамата до гр. Плевен, закупил е билет и лично е отпътувал с пострадалата към ГКПП Видин. С тези си действия е допринесъл

пострадалата да премине държавната граница и да отпътува за ФРГ на 13.10.2013 г., като по този начин изпълнителното деяние на извършеното от него престъпление било довършено.

Укриването се изразява в действие по поставянето на жертвата в неизвестност спрямо лицата, които имат право да знаят къде се намира или просто на даване подслон на жертвата. Лицето укривател е извършител, а не помагач при трафика на хора, защото участва в изпълнението на деянието, а не в предварителна дейност по улесняването му, чрез създаване на условия или отстраняване на пречки за неговото извършване.

Подсъдимият А. М. не само е дал подслон на жертвата в гр. Хамбург, ФРГ, но по този начин е създал възможност същата да бъде поставена в неизвестност спрямо лицата, които имат право да знаят къде се намира, като я лишил съвместно с подсъдимия К. М. от възможността да комуникира със своите близки. Целта им била да осъществят постоянен контрол над поведението на Г. Х. и да предотвратят възможността тя да уведоми близките си за своето местонахождение, да потърси помощ и да се оплаче от действията, които възнамерявали да предприемат по отношение на нея.

При приемането деецът се съгласява да се възползва от жертвата за реализиране на посочените в закона цели, независимо дали я укрива, или не. Той е съизвършител с този, който набира, а не негов помагач при започнало изпълнение на набирането на жертвата.

В конкретния случай подсъдимият А. М. е осъществил активни действия, с които целял да подпомогне извършването на развратни действия от страна на пострадалата. Осигурил достъп на пострадалата до квартирата му и мястото, в което да извършва развратни действия – клуб в гр. Хамбург, в който проституирала вече съжителстващата с него Г. Н. Показал ѝ условията, които предлага клуба, разяснил ѝ съвместно с брат си при какви условия и защо следва да извършва развратни действия срещу заплащане.

В случая подсъдимият А. М. е осъществил комплекс от действия, насочени към подготовката за експлоатация на жертвата съгласно целите по чл. 159а, ал. 1 от НК.

Престъплението подсъдимите са осъществили при форма на вина пряк умисъл, като същите са съзнавали противоправния характер на извършеното престъпление, предвиждали са обществоопасните последици от деянието и са искали тяхното

настъпване. И двамата подсъдими при общност на умисъла са съзнавали, че с поведението си противоправно са мотивирали пострадалата за целите на разврата с цел получаване на парична облага от това. Прекият умисъл се извлича от съвместните действия на двамата подсъдими, които представляват обективен израз на оформените в съзнанието им представи за общественоопасният характер на общата им дейност и нейните последици и за еднопосочното им желание тези последици да се проявят в действителността.

Двамата подсъдими са действали и със съзнанието за специална цел, а именно, че набраната и транспортирана през границата на страната от подсъдимия К. М. пострадала Г. Х., приета и укрита от подсъдимия А. М., ще бъде използвана във ФРГ за развратни действия – за проституция, както и със съзнанието, че деянието извършват в съучастие при общност на умисъла.

ПО ВИДА И РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО:

За да определи наказанието на подсъдимите, съдът взе предвид причините за извършване на деянието, степента на обществена опасност както на престъплението, така и на конкретно извършеното деяние, участието на подсъдимите в деянията, за които са им повдигнати обвинения, смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства и данните за личността им.

С оглед определяне вида и размера на наказанията съдът отчете, че престъпленията в Глава втора, Раздел осми от НК – „Разврат“, и тези в Раздел девети от НК – „Трафик на хора“, са считани като такива със завишена степен на обществена опасност с оглед обекта на защита. Наказателноправните норми, уреждащи този вид престъпления, са свързани с неприкосновеността на личността, в частност с половата неприкосновеност – обществените отношения, осигуряващи свободен избор на сексуален партньор на лицата от женски пол.

Съдът прецени степента на обществена опасност на престъпленията, за които на подсъдимите е повдигнато обвинение, като отчете, че същата е висока.

Като подбуди и причини за извършване на престъпленията съдът прие ниската правна култура на подсъдимите, слабите им морално-волеви задръжки и незачитане от тяхна страна на половата неприкосновеност на личността, както и набавяне на средства за препитание по престъпен начин.

Личността и на двамата подсъдими разкрива завишена степен на обществена опасност, намираща проявление в начините и средствата при осъществяване на престъпните състави.

На подсъдимия А. М. са повдигнати обвинения, по които беше признат за виновен от настоящия съдебен състав за три извършени в условията на реална съвкупност деяния по отношение на две лица, а на подсъдимия К. М. – за две такива, извършени по отношение на едно и също лице. Всяко едно от престъпленията, за които бяха признати за виновни, е тежко по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК.

Тежестта, броят и характерът на извършените от подсъдимите престъпления, продължителността им във времето, упоритостта в поведението им и подбудите за извършването на тези престъпления – с цел осигуряване на материален просперитет, влиянието, което този род престъпления имат върху обществото и запретеността им от редица международни актове, дава основание на съда да определи двамата подсъдими като личности със завишена степен на обществена опасност.

И двамата подсъдими са участвали в извършването на престъпления с висока степен на обществена опасност с цел привличане на млади момичета, които да упражняват развратни действия на територията на чужди държави, като по този начин осигурят за себе си сигурни доходи и охолен живот. Дейността си същите извършвали трайно, по занятие, при съгласуване на действията си, включително и с други неустановени по делото лица, като и двамата са проявявали активност в търсенето и намирането на свои потенциални жертви – момичета без близки около себе си, които лесно биха поставили в положение на контрол и зависимост, включително чрез въвличането им в интимни отношения и обещания за съвместен живот. Фактите по делото сочат, че подсъдимите активно са се занимавали с такава дейност, като по отношение и на двамата са налице данни, че са извършвали и други престъпни посегателства в инкриминираните периоди, насочени към сексуална експлоатация – както по отношение на двете пострадали, така и по отношение на други жени, по начин, лишаващ жертвите им от самостоятелност и свобода на действия. В тази връзка по делото беше установено, че интензивността на противоправното поведение по отношение на пострадалата Г. В. от страна на двамата подсъдими е била значителна, като по отношение на нея с отделно деяние извън това, за което подсъдимият А. М. е признат за виновен, е упражнена физическа и психическа принуда с цел продължаване

на сексуалната ѝ експлоатация в отговор на направения от нейна страна опит за бягство. Установено беше, че такава принуда е била упражнена и по отношение на пострадалата Г. Х. от страна на подсъдимия К. М. с други две деяния, различни от тези, за които същият е признат за виновен, като и двете деяния са извършени в чужбина – Кипър и ФРГ. Установено е още, че развратни действия в Република Кипър за подсъдимия А. М. е извършвала и свидетелката К. М. Тези обстоятелства, с изключение на последното, съдът отчете като отегчаващи по отношения и на двамата подсъдими.

Като отегчаващи отговорността обстоятелства също по отношение и на двамата подсъдими съдът взе предвид, че деянията, за които им е повдигнато обвинение в Република Кипър, всъщност осъществяват изпълнителното деяние на престъплението трафик на хора, и че изпълнителното деяние на престъплението трафик на хора, за което им е повдигнато обвинение, е осъществено по начина, предвиден в чл. 159а, ал. 2, т. 2, предл. 2 от НК – чрез въвеждане на пострадалата Г. Х. в заблуждение.

При индивидуализация на наказанието на подсъдимия А. М.:

За всяко едно от престъпленията по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1 от НК на подсъдимия А. М. съдът определи наказание от три години лишаване от свобода и глоба в размер девет хиляди лева, което на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „б“ и б. „в“ от ЗИНЗС да се изтърпи при първоначален строг режим.

За престъплението по чл. 159б, ал. 1, вр. чл. 159а, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК съдът определи наказание от пет години лишаване от свобода и глоба в размер дванадесет хиляди лева, което на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗИНЗС да изтърпи при първоначален строг режим.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК съдът определи на подсъдимия едно общо най-тежко наказание в размер пет години лишаване от свобода и на основание чл. 23, ал. 3 от НК към него присъедини изцяло наказанието глоба в размер на дванадесет хиляди лева. На основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „б“ и б. „в“ от ЗИНЗС определи наказанието лишаване от свобода да се изтърпи при първоначален строг режим. На основание чл. 59, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НК от наложеното общо най-тежко наказание лишаване от свобода съдът приспадна времето, през което А. М. е бил с мярка за неотклонение задържане под стража и домашен арест, а на основание чл. 68, ал. 1 от НК съдът постанови подсъдимият за изтърпи отделно отложеното по НОХД № 44/2010 г. по

описа на РС - Оряхово наказание лишаване от свобода за срок от шест месеца, в изпитателния срок на което подсъдимият е извършил процесните престъпления, при първоначален строг режим.

Съдът определи наказанието при превес на отегчаващите отговорността обстоятелства, определени в разпоредбата на чл. 54, ал. 1 НК, след като съобрази тежестта на престъплението и на конкретно извършеното деяние и обществената опасност на подсъдимия. Като обстоятелства, които отегчават отговорността на подсъдимия А. М. извън горепосочените се взеха предвид осъжданията му за тежки умишлени престъпления, които не се отразяват на правната квалификация по настоящето дело, обстоятелството, че две от деянията е извършил в определения му изпитателен срок, което очертава една трайна престъпна нагласа и интензивна престъпна активност, негативните му характеристични данни, престъпния начин на живот, който води, и броят на престъпленията от съвкупността.

Смекчаващи отговорността обстоятелства са продължителният период на водене на наказателното производство, както и обстоятелството, че подсъдимият има деца, за които трябва да се грижи.

При индивидуализация на наказанието на подсъдимия К. М.:

За престъплението по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 1 от НК на подсъдимия К. М. съдът определи наказание от три години лишаване от свобода и глоба в размер девет хиляди лева, което на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗИНЗС да се изтърпи при първоначален строг режим.

За престъплението по чл. 159б, ал. 1, вр. чл. 159а, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК съдът определи наказание от пет години лишаване от свобода и глоба в размер на дванадесет хиляди лева, което на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗИНЗС да изтърпи при първоначален строг режим.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК съдът определи на подсъдимия К. М. едно общо най-тежко наказание на пет години лишаване от свобода, а на основание чл. 23, ал. 3 от НК към определеното общо най-тежко наказание присъедини изцяло наказанието глоба в размер на дванадесет хиляди лева. На основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗИНЗС определи наказанието лишаване от свобода да се изтърпи при първоначален строг режим. На основание чл. 68, ал. 1 от НК съдът постанови подсъдимият К. М. да

изтърпи отделно отложеното по НОХД № 1136/2012 г. по описа на РС Плевен наказание лишаване от свобода за срок от една година и два месеца, в изпитателния срок на което е извършил и двете престъпления, процесните престъпления, при първоначален строг режим.

Съдът определи наказанието при превес на отегчаващите отговорността обстоятелства, определени в разпоредбата на чл. 54, ал. 1 НК, след като съобрази тежестта на престъпленията и на конкретно извършените деяния и обществената опасност на подсъдимия. Като обстоятелства, които отегчават отговорността на подсъдимия К. М. извън горепосочените се взеха предвид осъжданията му за тежки умишлени престъпления, които не се отразяват на правната квалификация по настоящето дело, обстоятелството, че деянията е извършил в определения му изпитателен срок, което очертава една трайна престъпна нагласа и интензивна престъпна активност, негативните му характеристични данни и броят на престъпленията от съвкупността.

Смекчаващи отговорността обстоятелства са продължителният период на водене на наказателното производство, обстоятелството, че подсъдимият има дете, за което трябва да се грижи, както и младата му възраст към датата на извършване на деянията.

Поради гореизложените съображения категорично не са налице предпоставките на чл. 55 от НК за индивидуализиране на наказанието под законоустановения минимум. Наличните смекчаващи обстоятелства не сочат на многобройност или изключителност, като не е налице и втората кумулативна предпоставка за приложението на чл. 55 от НК, а именно и най–лекото предвидено в закона наказание да се явява несъразмерно тежко.

Съдът счете, че за постигане целите на наказанието, посочени в чл. 36 от НК, е необходимо подсъдимите да бъде изолирани от обществото за продължителен период от време. Опасността същите, бидейки на свобода, отново да извършат подобни престъпления, е съвсем реална, което се извежда и от факта, че наложените им по предходни осъждания наказания не са оказали възпиращ ефект. Напротив, подсъдимите са продължили да вършат общественоопасни деяния с цел да се снабдяват по лек, макар и престъпен, начин със средства за издръжка. Изхождайки от провъзгласените в разпоредбата на чл. 36 от НК цели, съдът определи наказанието на двамата подсъдими в горепосочения размер. Съдът намира, че този размер на наказанието е достатъчен за

постигане целите на наказателната репресия по чл. 36 от НК и че определяне на по-нисък размер на наказанието няма да доведе до превъзпитанието на подсъдимите.

Така мотивиран, съдът постанови присъдата си.